

AVE MARIA

If undelivered return to:
"AVE MARIA"
 P. O. Box 443,
 Lemont, Illinois.

"AVE MARIA"

Izhaja vsaki mesec. — Issued every month by

THE FRANCISCAN FATHERS
 P. O. Box 443, Lemont, Illinois.

Naslov uredništva in
 upravnništva:
 P. O. Box 443,
 Lemont, Illinois.
 Tel.: Lemont 100-J-2

In the interest of the Order of St. Francis   Naročnina \$3.00 na leto.   Subscription Price \$3.00 per annum.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103. Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

VSEBINA OSME ŠTEVILKE.

Zadostujmo!	233	Apostolstvo molitve.	252
Zdrava Marija	235	Razlaga sv. maše.	252
Posvetite družine presv. Srcu.	236	Čudovit cvet.	254
Katoličan po življenju.	237	Tretji red in možje.	255
Tajna uživanja.	238	Vitez ženske časti.	256
Lurd	241	Večno življenje (pesem:)	258
Spomini iz lepih dni.	244	Glasovi od naše M. Pomagaj.	259
Na misijone v Indijo.	246	Na razgledu.	262
Krčmar pri rdečem volu.	247	Naš radio.	264
Častna straža	250		

Apostolat sv. Frančiška.

KAJ ZAHTEVA NAŠ APOSTOLAT?

Apostolu ljubezen ukazuje, priskočiti na pomoč, kjer vidi, da gre za dobro stvar. Ljubezen se ne pusti prositi, zadostuje, da se ji pove, kje in kako lahko pomaga. Takoj je zraven. Ker se mora pa pri telesnih delih usmiljenja, kakor je miloščina, ozirati na svojo denarno moč, koliko zmore, koliko ne, se ji pri vseh podpornih ustanovah daje več načinov na razpolago, kako svojim močem primerno lahko pomaga. Tudi naš "Apostolat sv. Frančiška" ji daje na razpolago različne načine sopolmoči. So pa sledeči:

1. **Redni član** "Apostolata sv. Frančiška" plača enkrat za vselej \$10.00. Če tega ne more, pa 50c na leto. Teh gotovo ne bo nihče ob koncu leta pogrešal.

2. **Ustanovni član** "Apostolata sv. Frančiška" plača \$225.00. Toliko stane en aker zemljišča. Kako lepo bi bilo, ko bi vse večje slo-

venske naselbine in vsa dobro stoječa društva postala ustanovni člani.

KAJ DAJE NAŠ APOSTOLAT?

1. Vsi člani postanejo deležni vseh molitev, žrtev in drugih dobrih del komisarijata, katerega matica je kolegij in samostan ob njem.

2. Istotako se bo za vse člane, žive in rajne, bralo na leto sto sv. maš. Mladino v kolegiju pa bomo vedno izpodbujali, naj se jih pri sv. mašah in sv. obhajilih spominja.

3. Imena ustanovnikov se bodo zdaj na posebni tabli obesila v cerkvi Marije Pomagaj, pozneje pa v večji in lepši cerkvi, ki jo bomo z njeno pomočjo pozidali na prijaznem hribu. To bodo naše ameriške Brezje. V naši cerkvi se vsako leto na dan vernih duš opravi en slovesni rekvijem za umrle ustanovnike.

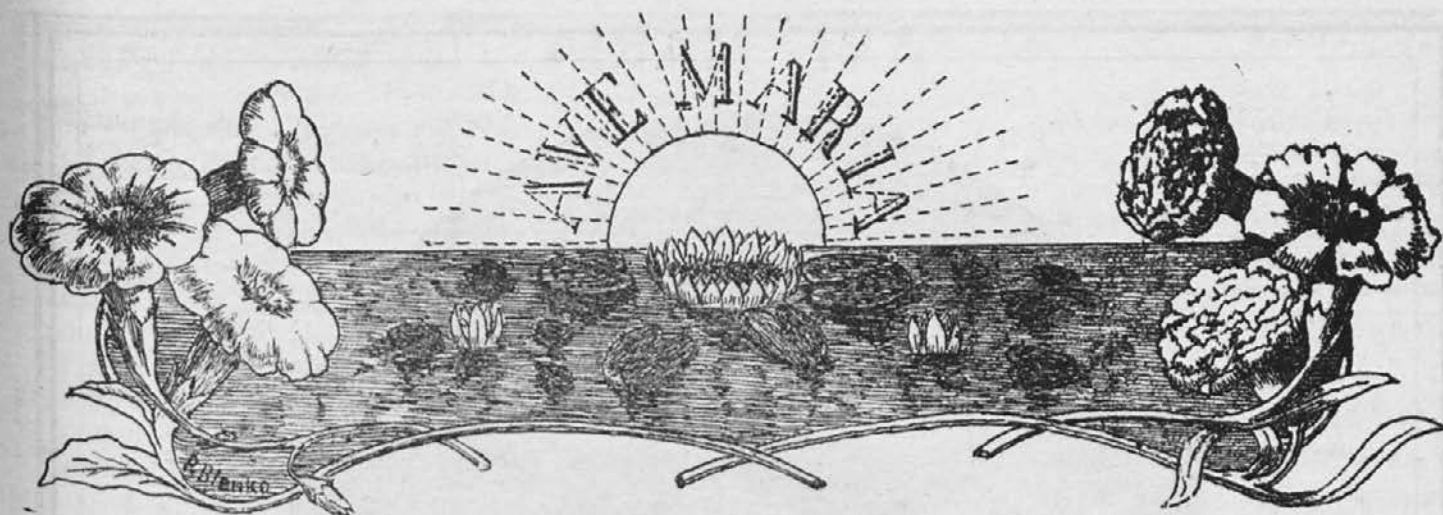
Rojaki, sezite po teh duhovnih delnicah! Enkrat jih boste najbolj veseli, ker se bodo najboljše obrestovale. Darove pošiljajte na:

UPRAVNIŠTVO "AVE MARIA"

P. O. BOX 443

LEMONT, ILL.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$3.00. Za Evropo \$3.50. Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.

Zadostujmo!

RATJE IN SESTRE! Čujte resen poziv, poslušajte veliko prošnjo!

Poznate molitev: O presveto Srce Jezusovo! . . . vse molitve, dela in trpljenja . . . **darujem za vse žalitve**, ki jih trpiš v zakramentu presv. Rešnjega Telesa i. t. d.

Neizmerno mora boleti srce vernega človeka, če vidi, da je božji Zveličar žaljen v svoji največji skrivnosti, če se zasramuje Njegov najsvetejši Zakrament.

Kako rad bi storil vse, da bi se taka strašna hudobija popravila!

Bratje in sestre, ni vam neznan, kako so pisali o presv. Rešnjem Telesu naši lastni rojaki o priliki evharističnega kongresa in kako pišejo tudi sicer le prepogosto. Popolnoma popraviti se tak zločin nikoli ne da. Ali kolikor je na nas, tolažimo jezo božjo, popravljajmo zločin, zadostujmo za krute žalitve božjega Srca!

Ne mislimo vas tu pozivljati, da napovejte odločen boj časopisju, ki sramoti, kar je najsvetejšega našim srcem. **To se mora samo po sebi razumeti in**

nam nikakor ne gre v glavo, kako je mogoče, z odobravanjem ali vsaj z molkom brati take liste, pa kljub temu prihajati v cerkev—poklekat pred Boga in ga prosit milosti.

To se torej samo po sebi razume in **mora tako biti!**

Ali na tem mestu vas prosimo nekaj drugega. **Zadostujmo** božjemu evharističnemu Srcu Jezusovemu za **krute žalitve**, ki ji htrpi v zakramentu presv. Rešnjega Telesa!

Zadostujmo s tem, da pogosto z ljubeznijo mislimo nanj!

Zadostujmo s tem, da čim večkrat pohitimo k Njemu!

Darujmo mu svoje trpljenje v ta namen!

Molimo za izpreobrnjenje Njegovih žalivcev!

Prejemajmo v ta namen sv. obhajilo!

Vse brave in bravke naše Ave Marije prosimo nujno in lepo to-le:

Na Marijin praznik, 15. avgusta, vsi k svetim zakramentom z namenom: zadostovati! Hitimo k sv. jemu Jezusu in mu povejmo, da ga mi namesto drugih toliko bolj ljubimo!

Vse za evharistično Srce Jezusovo v oltarnem zakramentu!

Zdrava Marija!

Rev. Fr. Pengov:

A tiha beseda, ki jo je govoril angelj Devici v samotni skalni sobici v Nazaretu, daleč tam v Aziji, je postala poslej glasna, da doni po vsem svetu, kakor zvon iz neba in ne utihne nikdar več, ne podnevi in ne ponoči. Odkar je angelj tako govoril, je ponovilo besedo za njim že več nego tisoč milijonov človeških jezikov. Da, tvoja ura na steni ne zanihne nikoli, da ne bi istočasno govorili ta pozdrav kje na svetu. In kakor se preseli vsak trenotek človeška duša na oni svet, tako odhiti tudi vsak hip ta Marijin pozdrav s človeških ustnic tja v večnost.

Kadar prineso v katoliških deželah otroka h krstu in obetajo botri v njegovem imenu krščansko vero, govore v otrokovem imenu po Očenašu tudi "Zdrava Marija!" — Ko jame jecljati otročiček prve besede, ga takoj uči mamica moliti: "Zdrava Marija!" — In otrok raste in postaja večji in moli vsak dan parkrat tako — in ko se človek postara, je gotovo izrekel ta pozdrav več stotisočkrat — in ko umira, sliši še z oglušujočimi ušesi, kako molijo okoli njega: "Zdrava Marija!" In ko je mrtev, molijo pobožni sodniki in sosede še ta pozdrav ob njegovem truplu in ga ponavljajo v rožnem vencu, ko ga spremljajo v grob:

"Zdrava Marija!"

In tako bodo molili, dokler bo stala katoliška Cerkev, to je: do konca sveta. — In ko bo hotela stavba vesoljstva skočiti iz svojih tečajev in se bo prikazalo na nebu znamenje Sinu človekovega, in ko bodo prsteni ljudje z grozno tesnobo v srcu in vsi obupani klicali: "Gore, padite na nas, hribi, pokrijte nas!" — tudi takrat bodo še zvenele iz ust nešteti pobožnih kristjanov besede: —

"Zdrava Marija!"

"Kdo je vendar tista, ki jo to-

likokrat pozdravljajo, kolikor je listja v gozdu, kolikor je trave na livadi, kolikor rosnih kapljic na cvetlicah in snežink vso dolgo zimo po vesoljni zemlji? In ali je prav, ako ustvarjeno bitje tako nad vse mere častimo in pozdravljamo? Ali bi ne utegnil Bog gledati tega po strani? — Nes pametno vprašanje!

Bog Oče je poslal najvišjega nebeškega kneza, ki stoji pred božjim prestolom, angela Gabriela k Mariji in jo je ukazal pozdraviti s pozdravom, s katerim jo tudi mi pozdravljamo: "Zdrava Marija!"

V zgodbah sv. pisma ne najdeš nikjer, da bi bil poslal Bog angela h kaki ženski. Poslal ga je pač Abrahamu, poslal Jakobu, Gedeonu, trem mladeničem v ognjeni peči, poslal ga je Cahariji, svetemu Jožefu, apostolu Petru — toda ženskam ga ni poslal nikoli — razen Mariji. In tudi najsvetejšemu možu ni nikoli izkazal časti, da bi ga bil dal pozdraviti. Marijo je pa dal pozdraviti. Bog torej nikoli ni skazal nobenemu človeku tako velike in izredne časti kakor Devici Mariji.

Povej mi zdaj sam: Ali bo Bogu všeč, če častimo Marijo tudi mi? — Ali pa mu bo morebiti bolj po volji, če je ne častimo? — Ali mati rada vidi, če mnogi ljudje ne pozdravljajo njenega sina — duhovnika? Ali ne veseli tudi tebe, če hvalijo drugi moža, ki ga ti visoko ceniš?

Dobro vem, da Bog ni kakor ljudje, toda Bog je vlil v človeka marsikaj, kar je v njem samem. In tudi v tem je Bog kakor mi, da kogar časti On, hoče, da ga častimo tudi mi.

Ali bo mari Bog Sin proti temu, če častiš njegovo Mater?

Kakšen sin bi bil pač to? Ko je šel Jezus v nebesa, je vzel s seboj tudi svoje človeško telo. Ali meniš, da ni vzel s seboj tudi svoje ga srca? In ravno najlepše v člo-

veškem srcu je četrta božja zapoved, je ljubezen in spoštovanje do matere! Če je iskal pred vsem časti svojega Očeta, ali mu bo mar potem vseeno, če se njegova Mati časti ali ne? Njemu, ki se je tako rad imenoval Sinu človekovega?

Kaj bi si mislili o sinu, ki je postal kralj, pa bi pozabil na svojo staro, ubogo mater? — Ali more Jezus zdaj, ko vlada nad nebesi in zemljo, pozabiti svojo Mater, ali mu more biti vse eno, je-li ona v časti ali pa ne?

In ko si prejel v najsvetejšem Zakramentu Gospodovo telo in tako postal ž njim eno, takrat je postala Marija tudi tvoja mati. — Če bi je ti vendar ne hotel častiti in pozdravljati, bi bilo to ravno znamenje, da si prejel Gospodovo telo nevredno, ker je ostal Sinov duh, njegova ljubezen do Matere, tebi tuj.

Ali pa ni morebiti Sv. Duh proti Marijini časti? — Ako bi imelo solnce človeški razum, ali bi bilo mari ljubosumno, če bi ti gledal z občudovanjem najlepšo cvetlico, ki se ima za vso barvno pestrost in ljubko podobo zahvaliti samo solncu? Tako je tudi Marija najlepša cvetka med vsemi človeškimi dušami. Tako neskončno lepa in ljubka pred Bogom je pa po izredni svetosti svoje duše, in to svetost ima od Sv. Duha. Ali bo torej Sv. Duh proti temu, da jo častiš, njo, ki jo je sam tako čudovito posvetil, da ji še nobena človeška duša ni bila enaka? —

Veličastni praznik 15. avgusta nas zopet spominja prekrasnih Marijinih odlik. Krona vseh njenih visokosti je bila njeno Vnebovzetje. Kraljica nebes in zemlje je postala. Kako ne bi mi ob spominu na to čudovito skrivnost v globoki veri ponavljali zopet in zopet nadangelskega pozdrava: Zdrava Marija? Zdrava, zdrava tisočkrat!

—Po Stolzu.

Posvetite družine presv. Srcu Jezusovemu.

Rev. Benigen Snój O.F.M.:

MESECU juniju, posvečenem presv. Srcu Jezusovemu, smo imeli 28. evharistični kongres v Chicagi, ki nam ostane vedno v spominu. Tedaj smo se ogrevali v ognju božje ljubezni, ko smo javno in s tolikim slavljem izkazovali čast in ljubezen svojemu božjemu Zveličarju. Nešteti verniki ne samo iz Amerike, temveč z vsega sveta so bili združeni v češčenju z redovniki in duhovniki v tolikem številu, kakor še nikdar poprej, in vsi enega srca in enega duha izkazovali največjo čast božjemu Zveličarju, pričujočemu v presv. Evharistiji.

Pet dni je trajal evh. kongres, od 20. do 24. junija, in ogreval enako velikemu kresu naša srca. Romarji so se razšli in se povrnili na svoje domove, polni tega nebeškega ognja. In dokler bo v njih gorel ta ogenj, bodo vneti za vse dobro, pripravljani z veseljem na vsako žrtev.

Slaba je pa človeška narava, saj pravi naš b. Zveličar: "Duh je sicer voljan, meso je pa slabo." Ta ogenj božje ljubezni, ki je gorel v tolikih srcih na evhar. kongresu, se utegne polagoma ohladiti pri vsakdanjih opravilih in skrbeh. Tega se zdaj mnogi boje in ne vedo, kako bi si ta ogenj božje ljubezni ohranili v svojih srcih. Te želim osrčiti in jim dati neko posebno navodilo, kako si bodo lahko vsak dan poskrbeli zadosti ognja in si ohranili svoja srca vedno vneto, vedno polna ljubezni božje.

Na seji slovenskega odseka pri evh. kongresu se je mnogo slišalo in obravnavalo, kako bi vsi, duhovniki in verniki poživili svojo ljubezen do presv. Rešnjega Telesa in kako bi stanovitni ostali v tej ljubezni. Veliko je bilo lepih in izpodbudnih navodil, ali eno bo

posebno uspešno, pa nikakor ne pretežko. Uspešno zato, ker nas bo vsak dan povedlo k Srcu Jezusovemu, in ne pretežko, kakor bom razložil. To navodilo obstoji v **posvetitvi naših družin presv. Srcu Jezusovemu.**

Pri diskusiji poročila "Evharistija in duhovnik," so vstali naš ljubljanski vladika, Dr. A. B. Jeglič, sami velik častilec Srca Jezusovega, in rekli: "**Gospodje, priporočam vam, da pričnete s posvetitvijo družin presv. Srcu Jezusovemu po svojih župnijah. Če boste to storili po volji in želji sv. Cerkev in samega našega Zveličarja, se boste čudili nad blagodejnim uspehom, ki ga donša ta posvetitev. Srca vernikov bodo vneto za dobro in lepo krščansko življenje se bo širilo po vaših župnijah.**"

Krasne besede in uspešno navodilo izkušnega višjega pastirja za obnovitev verskega življenja med našimi rojaki v Ameriki.

Takoj sem sklenil na to navodilo opozoriti še druge duhovne sobrate, kateri niso mogli priti na evh. kongres. To s tem spolnjudjem. Posebno pa priporočam to navodilo našega knezoškofa vsem ljubljenim rojakom širom Amerike. Zapomnite si: kar vam priporočam sv. Cerkev — in to je ravno posvetitev družin presv. Srcu — vam bo v veliko korist, ker ona skrbi za vas kot najboljša vaša duhovna mati. Česa boljšega si morete pač želeli, kot imeti našega Zveličarja za vladarja svojih družin? In to dosežete, ako posvetite svoje družine Srcu Jezusovemu. Zato se pripravite na posvetitev s tem, da prejme isti dan vsa družina sv. zakramente če le možno, ker sv. Cerkev naklanja popolni odpustek na dan prve posvetitve. Potem pa naprosite svojega dušnega pastirja, da on o-

pravi po določenem obredu posvetitev; kedar bi pa bil dušni pastir zadržan, zadostuje, da mašnik poprej blagoslovi kip ali podobo Srca Jezusovega in da obred doma zvrši na to hišni gospodar v navzočnosti vse družine.

Zakaj naj se vsaka naša družina slovesno posveti presv. Srcu Jezusovemu? **Zato, da mu izpriča svojo ljubezen, da se postavi pod njegovo varstvo in da pospeši v vse naše družine prihod njegovega kraljestva.**

Ta nasvet našega ljubljenelega knezoškofa o posvetitvi družin pa še tem rajši vsem priporočam, ker sem že sam izkusil pri svojih župljanih, kako resnično je, kar so nam oni priporočili na evh. kongresu. Blizu sto družin sem bil posvetil v New Yorku Srcu Jezusovemu in povsod sem videl, kako radi imajo naši dobri rojaki to pobožnost, kako res ogenj božje ljubezni vnema njih srca in jih dela tako požrtvovalne za vse dobro. **Da, to je ogenj božje ljubezni. Ljubezen je sila vseh sil, ljubezen vse premore. Kjer je ona, prihaja ž njo vse dobro; kjer je ni, je sama puščoba in žalost.**

Prepričan sem, da ste, častiti duhovni sobratje, ta nasvet našega knezoškofa vzeli k srcu ravno tako kot jaz in da, hočete ogenj božje ljubezni zanesti v svoje župnije, da zaplamti tudi v srcih vseh vaših župljanov.

Vsa navodila za posvetitev družin, vse tiskovine za to, dobite pri nas v Lemontu. Ta trud je majhen, je sladak in prinaša obilno korist. Kako lepo bo, ko bodo vse družine vernih Slovencev širom Amerike posvečene presv. Srcu Jezusovemu in vnete za Njegovo ljubezen ter njih imena že tukaj na zemlji vpisana v **Zlato knjigo**, pri Bogu pa v **knjigo večnega življenja!**

Katoličani po življenju.

Rev. Fr. Pengov:

NEKDAJ je bilo drugače; katoličani so se razlikovali od poganov ne samo po imenu, ampak tudi po življenju. Danes pa se mnogi katoličani ločijo od drugovercev edino le po imenu, po življenju so jim enaki. In sodeč katoliško vero po življenju nekaterih katoličanov, pravijo mnogi: "Ali je mar katoliška vera boljša od drugih? Vse vere so enake!"

Ali je naša vera v resnici ohromela? Ali je mari izgubila tisto moč, ki je napravila malega Tarzicija, nežno sv. Nežiko, deviško Cecilijo . . . močnejše kot so bili njihovi trinogi? Ali ni več v njej tiste sile, ki je v milijonih mučencev obhajala zmagoslavje nad strahotami smrti? Ali ni več tistega ognja, ki je sedemkrat vžgal Evropo z navdušenjem za križarske vojske? Ali je izginilo ono navdušenje, ki je napolnilo libijske votline v Afriki s slavnimi puščavniki? Ali je mar jela umirati triumfatorka nad poganstvom, vzgojiteljica barbarskih narodov, zmagovavka lažnjive znanosti? Ali je postala nerodovitna mati svetnikov, učenjakov in mučnikov?

O ne!

Tudi dandanes preraja vse tiste, ki **hočejo**, da se prerode. Na tisoče sinov in hčera, na milijone dolarjev pošilja v misijonske kra-

je. Tudi dandanes še poraja Male Terezije, Don Boske, Vianneye in Merciere. Tudi dandanes se v njenem okrilju dogajajo trajni in veliki lurški čudeži. Tudi dandanes še zbira na milijone božjepotnikov ob svetem letu in pošilja na evharistične kongrese tisoče udeležencev iz najbolj oddaljenih krajev sveta. Poraja in vzgaja učenjake. Osrečuje države, ki ne odbijajo njene pomoči. Kot večni pridigar in učenik človeštva označja po papeževih ustih pozabljeno božjo resnico.

Pa kako to, da je toliko njenih otrok slabejših, nego so bili nekdanj, ko je vendar mati ravno tako dobro, kot je bila svoje dni? Če je katoličanstvo tako visoko nad vsako drugo vero, kako to, da so mnogi katoličani pod vsako vero? Zakaj? — Zato, ker mora tudi pri najbogatejše obloženi mizi umreti od lakote tisti, ki noče jesti. Cerkev je taka bogata božja miza. V vsaki cerkvi čaka lačnih kruh sv. Evharistije. V vsakem župnišču in samostanu te pričakuje tolažba izpovedi in odpuščenja. Vsako nedeljo se ti ponuja služba božja in pridiga. Kličejo te, da pristopiš k verskim društvom. Ponujajo ti katoliške tiskovine (časnike in knjige). Ti pa zavračaš vabilo k tej kraljevski gostiji; brani ti jarem volov ali kaka prepovedana ljubavščina ali denar, kakor tistemu človeku v egangeljski priliki. Če ti

gre pa vse narobe, evo, potem je pa seveda kriva Cerkev! Kako naj ti da Bog svoj blagoslov, če ne maraš za Njegovo nevesto, ki je tvoja mati?! Nihče ne more imeti Boga za očeta, kdor nima Cerkve za mater!

Eden izmed starih svetnikov je rekel: Cerkev je človeštvu več, nego mu je bila Noetova barka. V Noetovo barko je prišel volk, a tudi iz nje je odšel volk. Šel je vanjo jastreb, izletel je ven jastreb. — V Cerkev pa pride volk, a venkaj gre jagnje, vanjo pride jastreb, izleteti pa golobček.

Tudi iz nas, iz naših otrok, naših bratov in sester, bo naredila Cerkev jagnjeta in golobe, toda samo tedaj, ako gremo v Cerkev in ne ostanemo samo zadaj pri vratih — v krstni knjigi — ampak gremo naprej — do spovednice in do obhajilne mize. Takrat ne bomo delali sramote svoji veri, ampak bomo živ dokaz njenega božanskega izvora. In izpreobročali bomo s svojim zgledom naše moderne pogane, kakor so stari kristijani izpreobročali rimske pogane. Zato namreč nas je razsejal Gospod med narode, ki Ga ne poznajo, da jim razglašamo Njegovo veličastvo. Najboljša pridiga pa je — pridiga lepega zgleda!

Bodimo katoličani ne le po krstnih knjigah, ampak tudi — po življenju!

Hrvatsko
spisal
† V. Palunko,
škof

Tajna uživanja.

Za Slovence
priredil
Rev. Joahim Ferk,
O.F.M.Cap.

(Dalje.)

Tolažba v siromaštvu.

(Dalje.)

ES je sicer, da zahteva siromaštvo mnogo potrpežljivosti, ako človek nima ničesar, niti najpotrebnejšega; toda ravno tedaj je treba povzdigniti oči k nebu, k Očetu ubogih. Sv. Avguštin trdi: "Kdor nima Boga, nima ničesar, a kdor ima Boga, ima vse." Poglejmo sv. Frančiška! Bos je in oblečen v vreče; toda ta ubožček kliče ves srečen: "Moj Bog in moje vse." Marsikateri kralj bi ga lahko zavidal za njegovo srečo in zadovoljnost. Resnično, ubog je ta, ki hrepeni po tem, česar nima, med tem ko je on, ki se zadovoljuje s svojim siromaštvom, v resnici bogat. Takemu veljajo besede sv. Pavla: "Kakor oni, ki nimajo ničesar, a posedujejo vse. (II. Kor. 6, 10.) Ničesar nimajo pravi božji prijatelji, v svojem pomanjkanju pa govorijo z zadovoljnim srcem: "Ti, o Jezus, ti si nam dovolj." Svetnikom ni bilo dovolj, da so potrpežljivo prenašali nadloge, ki so združene s siromaštvom, ampak so si želeli, odcepiti se od vsega posvetnega in združiti se z Bogom.

Ako nimamo moči, da se odrečemo zemeljskim dobrotam, zadovoljimo se vsaj s tem, kar nam je Gospod dal, nikar si ne želimo nezmerno zemeljskega bogastva, tembolj pa težimo za nebeškim, ki je neprimerno večje, ker je večno, brezkončno. Prav trdi sv. Terezija: "Čim manj imamo tukaj, tem več bomo uživali tam."

Božji Zveličar je nekoč rekel blaženi Angeli Folinjski: "Ako ne

bi bilo ubožstvo veliko dobro, bi si ga ne bil izbral zase in bi ga ne bil zapustil svojim ljubljencem. Zato so svetniki, gledajoči ubogega Jezusa, tako zelo ljubili ubožstvo. Apostol narodov pravi, da je želja po bogastvu satanova zanjka, s katero pogublja duše. (I. Tim. 6, 9.) Nesrečni so torej vsi, ki za ničvredno in minljivo blago tega sveta zamenjajo neizmerno dobrega Boga. Ko je cesar Sicinij sv. mučeniku Baziliju sporočil, da ga hoče postaviti za glavarja svojih duhovnikov, ako se odpove Kristu, je svetnik odvrnil: "Recite cesarju: ako bi mi dal svoje cesarstvo, mi ne bi mogel toliko dati, koliko bi mi vzel, ako bi mi povzročil izgubo Boga."

Bog naj nam zadostuje, ker ako imamo njega in njegovo ljubezen, smo bogati dovolj. Prenašajmo radovoljno ubožstvo, da, veselimo se ga, ljubimo ga, da postanemo deležni kraljestva, ki ga je Gospod obljubil ubogim v duhu!

Kako lepo nas je poučil ljubi Zveličar o načinu našega življenja: Ne skrbite, kaj boste jedli, niti ne, s čim se boste oblačili. (Mat. 6, 25.) S temi besedami ni prepovedana vsaka skrb za vzdrževanje življenja, ampak preveč se ne smemo brigati, kakor da je vse od nas odvisno, nič pa od Boga. Obratno! V prvi vrsti moramo zaupati vanj, ki skrbi za ptice pod nebom in za lilije na polju. **Vaš Oče** jih živi. Ni rekel, njihov Stvarnik, ampak je rabil sladko ime: **vaš Oče**, ki se bo prav po očetovsko pobrigal za vas, ako se zavedate, da ste njegovi otroci, in po otroško vanj zaupate.

Pustite torej prazne skrbi za posvetne dobrine njim, ki nimajo vere. Zaupajte v svojega dobrotljivega Očeta, ki ve, kaj vam je potrebno. On je naš Oče, ki nam rad pomaga, je naš **nebeški**, vse-mogočni Oče, ki nam more pomagati. V njem je torej moč in dobrot, zato naše upanje ne more biti zastoj.

Iščite najprej božje kraljestvo in njegovo pravico in vse drugo vam bo privrženo. Iščite skrbno, pazljivo, ne meneč se za vse ono, kar ne služi vaši duhovni koristi, kar je božji Zveličar poudaril z besedami, ki jih je govoril nekoč Marti: Marta, Marta, skrbna si in veliko si prizadevaš — toda le eno je (resnično) potrebno: Marija si je izvolila najboljši del, ki ji ne bo odvzet. Iščite **najprej**; torej ni prepovedano skrbeti za posvetno, toda skrb za zemeljske dobrine naj bo na drugem mestu; prvo so nebesa, drugo zemlja, prva duša, drugo telo. Mnogi pa delajo obratno. Za posvetno potrošijo toliko skrbi, da za dušo ne preostane nič ali pa premalo. **Kraljestvo božje** moramo iskati, ono duhovno kraljestvo, ki ga je Zveličar ustanovil na zemlji, v katerem se vzgajamo za nebesa. **Pravico njegovo** naj bi iskali; to je vse krščanske čednosti in vsa dobra dela, ki nas usposobijo za zveličanje, ono pravico in resnico, ki nam jo je prinesel Gospod iz nebes, ki neizmerno prekaša vsako zemeljsko pravičnost, s katero se radi ponašajo posvetni ljudje. Vse drugo vam bo privrženo, vse drugo dobimo za nameček.

Ali ni to evangelij, veselo poročilo za vse uboge, za tiste, ki po-

trpežljivo nosijo jarem siromaštva?

To je božja obljuba njim, ki v vseh nadlogah zaupajo v neskončno dobrega Boga, ki hodijo po stopinjah ubogega Zveličarja — kralja siromakov . . .

IX. Tolažba v boleznih.

Izmed nešteti težav, ki mučijo človeka, zavzemajo **telesne bolečine** prvo mesto. Ako vpoštevamo vse posamezne bolezni, moramo priznati, da je svet velika bolnica, iz katere se neprestano vzdigujejo tisočeri vzdihni proti nebu. Sv. Ambrož trdi, da bi se pri tolikih bridkosti smrt ne smela imenovati kazen, ampak zdravilo. Saj imamo nešteto bolezni, za katere ni drugega leka ko smrt, ki reši človeka tolikih muk.

Zdravje je za nas največja telesna dobrot. To resnico more prav spoznati le tisti, ki je že preizkusil raznovrstne bolečine. Več tisoč let že išče svet zdravila, mnogo je zdravilstvo napredovalo, toda najboljša lekarna, ki more ublažiti dušne in telesne bolečine, je katoliška Cerkev, ki nas poučuje, da moremo s potrpežljivim prenašanjem bolezni zaslužiti mučeniško krono.

Kadar nas nadleguje katera koli bolezen, moramo najprej napraviti dobro diagnozo. Od kod je prišla, kje je nje glavni vzrok, se povprašujemo. Sv. vera nam nato preprosto odgovarja: **Dobro in hudo, življenje in smrt, bogastvo in siromaštvo prihaja od Boga.** Ta misel ima čudno moč v sebi, more nas potolažiti in bolečine ublažiti kakor balzam. Da, Bog nas obiskuje v bolezni in ima pri tem svojem obisku očetovsko-ljubne namene.

Res je, da daje ta zavest slabo tolažbo v onih boleznih, katerih si je človek sam kriv; ako mora priznati, da si jih je nakopal po lastni nemarnosti, lahko miselnosti, ali pa z nezmernostjo in razuzdanostjo. V redkih slučajih priznava tak bolnik pravičnost in o-

pravičnost božje kazni. Blagor mu, ako to spozna . . . Bolezen mu je v dobrobit duše in tako obiskovanje nebeškega Očeta služi v zveličanje.

Ako pa človek ni sam kriv, da je bolan, naj v bolezni priznava voljo Njega, ki nas na različne načine vodi do večne blaženosti. On nas čisti, da postanemo svetejši in pravičnejši. O, koliko se jih je spreobrnilo od grešnega življenja k čednostnemu in svetemu zaradi bolezni! Bolečine uničujejo strasti: ponižujejo naš napuh, opominjajo nas k pravi zavesti, da smo namreč od danes do jutri; bolezen nas straši s smrtjo in nas na njo pripravlja ter nas naredi podobne trpečemu Zveličarju. — Ako vdano in potrpežljivo prenašamo bolečine, zadostujemo božji pravičnosti, odplačujemo dolgove. Brezdvomno mora pričakovati dolge in velike muke vic tisti, ki ni na tem svetu poravnal svojih dolgov. Sedanje bolezni moremo po vsej pravici imenovati vice, v katerih se očiščuje naša duša. Po enoglasnem mnenju vseh cerkvenih učencev so vice na drugem svetu mnogo strašnejše od vseh zemeljskih bolečin. Tam morajo duše samo zadostovati, dokler ne bo ves dolg poravnal. Z vsem svojim trpljenjem pa si ne morejo prav ničesar zaslužiti, njihove muke so mrtva glavica brez vsakih obresti. Ako pa vdano in voljno trpimo na tem svetu, zadostujemo za grehe, obenem si pa služimo veliko bogastvo milosti in pa zasluge za nebesa; potemtakem se množi po prestanih bolečinah naša nebeška slava.

Svetniki so dobro spoznavali veliko korist trpljenja, zato bolezni niso sprejemali kakor sitnega, neljubega gosta, am pak z veseljem in največjo vdanostjo. Sv. Janez Zlatoust, občudujoč Jobovo potrpežljivost, trdi, da je bil ta mož božji v svojih bolečinah Bogu mnogo bolj všeč in si je več zaslug nabral, kot z vso miloščino in drugimi dobrimi deli, ki jih je opravljal tedaj, ko je bil še

zdrav in bogat.

Sv. Filip Neri se v svoji bolezni ni upal prositi polajšave, ampak je prosil: "Gospod, povečaj in pomnoži mi te bolečine, ako je po tvoji volji, toda pomnoži in povečaj tudi mojo potrpežljivost."

Sv. Alfonz Ligvori pripoveduje, da je neki lovec v gorah čul prelepo petje. Ko gre za glasom, najde nekega gobavca, ki je na zemlji ležal poln strašnih ran. Gnilo meso je padalo od njega in črvi so ga razjedali. Z ostrim kamenom si je čistil ostudne rane. Lovec ga začudeno vpraša, kako more v tako groznem položaju, v tako strašnih bolečinah, biti vesel, kako more biti dobre volje in še popevati? — Nato odvrne pobožni gobavec: "Kako ne bi bil vesel, ki vidim, kako propada zid smrdečega telesa, ki me loči od predobrega Boga. Še malo, in združil se bom z njim, po katerem hrepeni moja duša."

Sv. vera nas uči, da nas bridkosti vlečejo k Bogu, ne pa k sovražnikom božjim, ne k satanu.

Kadar so bili Izraelci brez nadlog, so radi Boga pozabili in ga z različnimi grehi žalili, ko jih je pa zadela nesreča, bolezen, vojaska, kuga ali druga šiba božja, so se takoj streznili in spoznali, kdo je Gospodar življenja in smrti.

O pobožnem puščavniku se pripoveduje, da je bolnega učenca tako-le tolažil: "Ne bodi žalosten zaradi svoje bolezni! Ako si železo, te bo ta ogenj očistil rje; ako si pa zlato, dobiš po njem nov sijaj. Ne pritožuj se torej! Kdo si, da bi se drznil, protiviti se volji božji? Potrpi in prosi Boga milosti, da hočeš to, kar on hoče."

Duše, ki ljubijo Jezusa, rade trpijo bolečine in se po zgledu apostola narodov hvalijo v svojih slabostih; zato so šli sv. mučenci z veseljem v najbolj strašno smrt. Sv. Prokop je krvniku, ki ga je strašno mučil, govoril: "Le muči me, kolikor hočeš, ali vedi, da za onega, ki v resnici ljubi Jezusa, ni večje tolažbe, nego zavest, da trpi iz ljubezni do Njega."

Še ena misel nas izpodbuja k potrpežljivosti v trpljenju. Ta misel nam zagotavlja, da v nebesih ne bo samo duša uživala preveliko pločilo, ampak da bo tudi telo dobilo tisočero nagrado za vse prestane bolečine. Vsi deli telesa, ki so prenašali razne muke, se bodo svetili ko zlato in biseri. Telesa blaženih bodo podobna presv. Jezusovemu telesu. To božje telo je bilo po vstajenju nebeško lepo, a najbolj so se svetile njegove presvete rane, njegove z žebli prebodene roke in noge, njegova s trnjem ranjena glava, njegovo s sulico prebodeno Srce.

Za pogubljene v peklju velja načelo: V čemer se je kdo pregrešil, v tem bo tudi kaznovan. V enakem smislu moremo isto trditi o blaženih v nebesih. Sv. mučenecem se bodo najkrasneje svetili oni udje, ki so bili mučeni. Nekaterim bo njihovo grlo, ki je bilo prebodeno, podelilo posebni sijaj, drugim oči, ki so jim bile iztaknjene, drugim zopet prsi, ki so jim bile na strašen način izmučene. Isto velja tudi o kristijanih, ki potrpežljivo prenašajo telesne bolečine. Od raznih bolečin izmučeno telo dobiva že na tem svetu mučeniški značaj — zato bo pa tudi v nebesih mučeniška krona njihov delež. Ta misel nas mora bodriti v silnih bolečinah, ki jih čutimo v onih brezkončnih nočeh, ko nas muči dolgotrajna bolezen...

Pojdimo v duhu v Sirijo, na dvor brezbožnega kralja Antioha, za časa hrabrih Makabejcev, o katerih nam tako krasno poroča sv. pismo. Pred tem tiranom stoji viteška žena s sedmerimi sinovi. Izpodbuja jih, naj vztrajajo v veri svojih očetov. Navdušuje jih, naj rajši prenašajo najstrašnejše muke, ki si jih more izmisliti od peklenščeka navdihnjena človeška strast, kakor se izneveriti Bogu. Dva sina ležita mrtva na tleh — njihovi trupli sta strašno razmesarjeni. Zdaj pride vrsta na tretjega. Krvnik drži klešče v ro-

Tolažnik v boleznj in smrti.

kah in zahteva, naj pomoli jezik iz ust, da mu ga iztrga, naj vzdigne roke, da mu jih odseka. Mladenič uboga brez ugovora, brez strahu.

Moj Bog, kdo daje mlademu Makabejcu toliko moč? Odkod dobiva mati tako občudovanja vredno hrabrost, da z jekleno doslednostjo premaga prirojeno sočutje in še celo nagovarja svoje otroke, naj se radovoljno izroče krvoločni zveri v človeški podobi? Ta čudež je naredila zavest bodo-

čega vstajenja... Junaški mladenci ponujajo svoje ude rekoč: Te roke in ta jezik sem prejel od Boga in zanj ga prostovoljno žrtvujem, ker sem prepričan, da mi jih bo povrnil On, kateremu jih darujem. (II. Mak. 7.) Kako mogočna je torej zavest, da bo Bog vse povrnil, kar zanj žrtvujemo, vse poplačal, kar zanj trpimo... Ta misel more najbolj potolažiti vsakega, ki mora prenašati hude bolečine.

(Dalje.)

- LURD -

Rev. John Miklavčič.

(Konec.)

V. DEL.

Ozdravljenja in čudovita uslišanja.

ANES je Lurd znan po vsem svetu. Katoliki častijo Marijo pod naslovom Lurška Mati Božja. Lurd je najbolj obiskana božja pot,

kjer se že 68 let dogajajo čudeži. Nekatera božja pota so že prenehala, druga pojemajo, a v Lurd romajo v stotisočih množicah vsako leto in z navdušenjem pozdravljajo sv. kraj kot ob začetku te Marijine božje poti. Lahko rečem, da Lurd vsako leto bolj napreduje, vedno več romarjev prihaja. V začetku so bila mnogoštevilna ozdravljenja, v sedanjem času so bolj redka, a to ljudi nič ne ovira.

Vsaka dobra stvar ima nasprotnike, tako tudi Lurd. Iz početka je "prosvetljeni" svet popolnoma preziral lurške dogodke, Bernardko so imeli za umobolno in mislili so: vsa zadeva se bo sama

od sebe razblinila . . . Prikazovanja so se nadaljevala, romanja k skalam množila, čudovita ozdravljenja dogajala. Začelo je lurške mogotce skrbeti. Jeli so se polagoma zanimati za dogodke, ki kljub njihovim željam niso menjali. Začeli so preiskovati, a niso nič dosegli. Norčevali so se in Bernardko hoteli poslati v zavod za umobolne.

Zunanji brezverski svet se je tudi posmehoval in rogal, ker čudeži so zanj nekaj nemogočega, protinaravnega. So pa tudi bili možje, ki so nastopili brez strahu in so zagovarjali Lurd proti modernim izobražencem — brezvercem.

Neki profesor zdravniškega oddelka v Parizu je pisal v list "New York Herald":

"Sedanji moderni svet se posmehuje temu, kar se v Lurdu dogaja. Lahko se je norčevati iz stvari, ki jih ne razumejo. Temeljito naj bi vso zadevo preiskali in potem naj dajo resno izjavo. A tega se boje, ker čudežev nočejo pripoznati."

Dr. Bernheim v Nancy je rekel v svoji medicinski razpravi "Traite de la suggestion appliquee a la therapeutique": "Nobe-

den ne more utajiti čudovitih ozdravljenj — dejstva so pred nami, a mi jih po naravnem potu ne moremo raztolmačiti."

Ta zdravnik je bil Jud in vendar je priznal čudovita ozdravljenja in da so poročila o teh ozdravljenjih v zdravniškem uradu v Lurdu verodostojna.

Zdravniški urad v Lurdu je vsakemu odprt. Zdravniki so pripravljene pojasniti, kar kedo zahteva.

Profesor Dr. Bertrin, ki je spisal knjigo o Lurdu, je obiskal urad in je zelo natančno proučil postopanje in delovanje zdravniškega sveta. Hotel je vse videti in slišati preden je izrekel sodbo. On sam pripoveduje, da je prišel v Lurd septembra 1904. Najprvo si je ogledal vse naprave, nato je pa šel v zdravniško dvorano. Ker je bil dalje časa v Lurdu, je videl več bolnikov, ki so v hipu ozdraveli. Bil je zraven, ko so zdravniki zasliševali ozdravljence. Videl in slišal je, kako je bilo to postopanje mučno-natančno. Nato je spoznal in uvidel, da se resnično vršijo čudeži in dasiravno zdravniki nikdar ne rabijo besed čudež, čudežen, čudovit, vendar v zapisnik zapišejo: "tega ozdrav-

ljenja mi zdravniki ne moremo pojasniti."

Sploh pa ob počitnicah poleti pridejo razni drugi zdravniki iz vseh mogočih krajev v Lurd in imajo priliko, če hočejo, vsa ozdravljenja natanko presikati.

Leta 1904. ob velikih narodnih francoskih romanj je bilo v zdravniškem uradu 20 zdravnikov od drugod, potem trije duhovniki, nekaj poročevalcev v časopise, šest politikarjev in en poslanec avstrijske zbornice.

Neki poročevalec v časopise se obrne k mlademu doktoju in ga vpričo vseh vpraša:

"Gospod doktor, verjamete li, da se v Lurdu dogajajo izredne reči in ste li prepričani, da je vse to res?"

"Jaz sem popolnoma prepričan in verjamem v te posebne dogodke."

"So li zdravniki, ki so preiskovali razne slučaje, resnicoljubni in absolutno brez vsakih predsodkov?"

"Gotovo! In še to vam lahko povem: Pričakoval sem, da zdravniki v Lurdu bolj površno ravna in so pod marsikakim vplivom. A sem se zmotil. Zdravniki tu mirno in hladnokrvno poslušajo bolnike, ki pridejo v urad. Od njih zahtevajo spričevala onih zdravnikov, ki so jih zdravili. Ko pa bolniki (nekateri) hipoma ozdravijo, se morajo takoj priglasiti zdravniškemu zboru, ki napravi tako natančen zapisnik, da ste vi, gospod, lahko brez vsakega dvoma. Ne bojte se, da se morda vrši preiskovanje malomarno in površno. Seveda, razlaga ozdravljenj je pa različna. — Nekateri doktorji mislijo tako, drugi zopet drugače, v splošnem pa prizna večina, da je razlaga težka ali nemogoča."

"Gospod doktor, dovolite, da zapišem vašo izjavo, katero so slišali vsi navzoči. Vi pravite, da tu ni nobene prevare, absolutno nobene površnosti, nobenega vpliva in nobene prisiljenosti."

Nobeden zbranih se ni oglasil in nobeden tudi ni ugovarjal izjavi mladega zdravnika. Poročevalec je zapisal in ta pogovor je bil pozneje tiskan v časopisu "La Vérité Française" in v "La Croix."

Sedaj vam hočem povedati, kako zdravniki posamezne slučaje preiskujejo. Če se bolnik čudežno in hipoma ozdravi, so množice romarjev silno navdušene. Glasno začno klicati: čudež, čudež! Seve, navdušenje lahko privede človeka v zмотo in tako so se že večkrat romarji zmotili in so proglasili za čudež, kar ni bilo čudežno.

Časopisi so pa ravno tako lahkoverni kot nerazsodna množica. Če le od daleč čujejo: nekaj posebnega se je zopet v Lurdu zgodilo, takoj to natisnejo in še sami zraven marsikaj pridenejo. Da Lurd ne izgubi dobrega imena in ne trpi na ugledu, zato skrbje zdravniki, ki so zaposleni v uradu.

Precej drzna, kaj ne, je bila misel, v 19. stoletju ustanovili "kliniko čudežev." Dolgo časa so posamezna ozdravljenja sporočali javnosti. Pridejali so zraven še spričevala onih zdravnikov, ki so bolnike zdravili. Poročila so se naslanjala tudi na izjave oči vidcev. Dobro pa veste, da so izjave ljudi nezanesljive. Nekateri romarji so ozdravljenja popisovali tako, drugi tako. Ljudje nimajo v takem oziru dovolj sposobnosti, podati pravo razsodbo. Tudi na zdravniške izjave v tedanjem času ni mnogo dati, ker mnogo zdravnikov po deželi ni bilo zadostno učenih in zdravniško izvežbanih za ugotovitev kake posebne in nenavadne bolezni.

Ker so se pa ozdravljenja le vedno množila, so ustanovili leta 1882. preiskovalni zdravniški urad. Tu preiskujejo bolezni in če se njim sporoči kako ozdravljenje, posebni zdravniki-strokovnjaki izvrše preiskavo. Na ta način natančno določijo prava o-

zdravljenja od navideznih ali dvomljivih. Vse to se vrši v zdravniški veliki dvorani, kamor lahko vsak pride. Prav posebno ima zdravniški zbor rad, ako se mnogo zdravnikov oglasi. Nikjer drugod ne bodele dobili, da bi bil tako lahak vstop na kliniko. Od leta 1890. do 1904. je posetilo ta urad 2712 zdravnikov, od teh je bila večina Francozov. 461 jih je bilo iz drugih držav. Med temi so bili 3 profesorji zdravniških visokih šol, 26 profesorjev Francozov, 40 profesorjev od drugod, 8 profesorjev medicinskih šol, 48 kirurgov iz različnih bolnišnic in 74 pomožnih zdravnikov. Imena njihova so zabeležena v zdravniški knjigi. Od leta 1896. pride vsako leto poprečno 200 do 250 zdravnikov v Lurd. Včasih, kak dan ob počitnicah, jih je po 60 v dvorani. Vsak vnanji zdravnik ima pravico vsakega bolnika natančno preiskati, in ako ozdravi, sme ozdravljenje proučiti prav tako kot člani lurškega zdravniškega zbora.

Včasih je toliko zdravnikov navzočih, da je primoran predsednik komisije pozvati enega ali drugega zdravnika, ki se priglasí, da naj v stranski sobi ali v kaki bolnišnici preišče bolezen ali ozdravljenje. Izjave takih zdravnikov vpošteva zbor, dasiravno je ta ali oni zdravnik popolen brezverec.

Pred leti je prišel v Lurd angleški zdravnik Dr. Henry Head in je ondi ostal cele počitnice. Prinesel je s seboj vse mogoče priprave za raziskavanje različnih bolezni. Poleg tega je imel s seboj še fotografski aparat. Po veri je bil protestant. Dovolili so mu vse, kar je hotel. Navzoč je bil pri vseh sejah in posvetovanjih. Sam je izpraševal bolnike in je vse odgovore zabeležil. Ko je odpotoval, se je zahvalil Dr. Boissarie, predsedniku zbora, z besedami: "Najlepše se zahvaljujem vam in vsemu zboru za prijaznost, s katero ste me spre-

jeli in mi dali priliko proučevati mnogovrstne bolezni. Priznati moram, da zbor natančno z vso skrbjo in vednostjo deluje in spričevala, ki jih po preiskavi izda, imajo veliko vrednost."

Če kak ozdravljenec ostane dalje časa v Lurdu, se mora večkrat oglasiti pri zdravnikih, da določijo, ali je ozdravljenje trajno ali ne. Kadar se pa pripeti izredno poseben slučaj, pošljejo lurški zdravniki pismeno prošnjo do onih zdravnikov, ki so bolnika pred ozdravljenjem zdravili, in jih prosijo, naj slučaj še doma večkrat preiščejo.

Kdor je le nekoliko časa v dvorani, mora biti ginjen, ko gleda različne bolnike. Nekateri že skoraj umirajo, drugi imajo neznane rane, zopet drugi so slepi od rojstva ali so pozneje oslepeli in še druge nam neznane bolezni se tu vidijo. Mnogi se ne morejo vzdržati solz, ko po procesiji ob 4. popoldne pridejo v dvorano bolniki, ki so hipoma ozdraveli.

Samo nekaj slučajev naj vam navedem, da spoznate, s kako natančnostjo delajo lurški zdravniki.

V dvorano vstopi deček, ž njim je tudi mati.

Dr. Boissarie vpraša: "Koliko si star?"

"Enajst let."

"Zakaj si prišel sem, si li morda bolan?"

"Ne," pristavi mati, "bil je bolan pred štirimi leti, pa je ozdravel v Lurdu."

Nato predsednik vpraša za ime in takoj dobi v zapisniku zabeleženo ime tega dečka in njegovo prejšnjo bolezen.

Imel je vnetje hrbtениčnega mozga in ni mogel stati pokonci, ampak se je premikal z nogami

in rokami. Ko je pa prišel z materjo prvokrat v Lurd, je šel v vodo. Nato se je kar naenkrat pokonci postavil in bolečine v hrbtenici so izginile. To je stalo v zapisniku.

"Sedaj so minila štiri leta in bolezen se ni več nazaj povrnila." To je zdravnik-predsednik zabeležil kot opombo k prejšnjemu zapisniku. Drugokrat pride v urad deklica, ki je bila poprej nema, in po par letih hoče dokazati ozdravljenje zdravnikom. Govori vpricho zdravnikov, se smeje in odgovarja na razna vprašanja. Kot opombo v zapisnik pristavijo to popolno ozdravljenje.

Tako prihajajo ozdravljeni po več letih nazaj v Lurd, se predstavijo zdravnikom, da ti vnovič potrdijo resnično in pravo ozdravljenje.

Ni je klinike na svetu, kjer bi tako temeljito preiskali različne bolezni in hipna ozdravljenja in uspehe sporočili celemu svetu, kakor se to godi v Lurdu.

Kake vrste bolniki prihajajo v Lurd?

Več tisoč čudežnih ozdravljenj se je v 68 letih dogodilo. Ozdraveli so bolniki z najrazličnejšimi in celo smrtnimi boleznimi. Do l. 1904. so ugotovili zdravniki 3350 izrednih slučajev. Koliko jih pa ozdravi, za katere zdravniki nič ne vedo! Na urad pripeljejo le take bolnike, ki so bili prej v bolnišnicah ali pa take, katere pošljejo v Lurd razne korporacije in društva. Te vrste bolnike bi lahko nazvali javne bolnike. Predno pridejo ti v Lurd, so že znani zdravnikom in vsemu mestu. Tisoči čakajo onih vlakov, s katerim se taki bolniki pripeljejo.

Koliko dela imajo lurški preiskovalni zdravniki, se razvidi,

ker letno napravijo več kot 200 posebnih zapisnikov o bolnikih in ozdravljenih. Ko bi ozdraveli v Lurdu le ene vrste bolniki, bi zdravniki lahko sklepali, da je zrak, podnebje in lurška voda temu vzrok. A tu se dobijo bolniki z najbolj raznovrstnimi boleznimi in na stotine in stotine od teh ozdravi.

Ozdravi n. pr. jako mnogo jetičnih, kateri že nimajo nič več pljuč, ali katerim že celi deli kosti gnijejo. Nekaterim je že gnilo vse črevesje z želodcem vred. Od raka razjedeni na obrazu in drugih delih telesa ozdravijo pri procesiji sv. Rešnjega Telesa. Posebnih slučajev jetičnih in od raka razjedenih je do l. 1904. 650 slučajev. Onih, ki so bili bolni na črevesju in želodcu je 497, s srčno napako in s to združenimi boleznimi jih je ozdravelo 87, bolezni na sapniku in sopilih je bilo ozdravljenih 146. 128 je število onih, katerim se je mozeg sušil v kosteh, 464, ki so bili v možganih bolni, 113 raznih kostnih bolezni, 168 bolezni v kitah in notranjih členih telesa, 36 kožnih bolezni, 104 globokih gnojnih ran na raznih telesnih delih, 133 revmatičnih, 17 bolezni, v katerih je bilo gnojno celo telo, 44 odprtih velikih ran, 48 slepih, 31 gluhonemih.

Vidite, dragi bralci, kako ljubi naša dobra Mati Marija bolnike. Ko pridejo k Njej v Lurd, jih ona čudovito ozdravlja. Vi pa, ki ne morete v Lurd, imejte le veliko zaupanje na Marijo pod naslovom Lurška Mati Božja, preskrbite si kip ali podobo Lurške Marije in če ste v potrebi, opravite devetdnevno Njej v čast in Ona vam bo vedno pomagala.

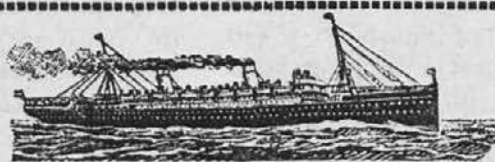
(Dalje prih.)

Spomini iz lepih dni.

Piše K:

(Dalje.)

NAŠE potovanje je trajalo samo tri mesece tja in nazaj, opisujem je pa že pol leta. Da se pa stvar ne bo zavlekla, bom v prihodnje bolj kratek. Potovanje je bilo sicer tako zanimivo in smo marsikaj doživeli, da bi o njem spisal lahko cele knjige. Vendar bi pa najbrže to opisovanje zanimalo samo nas romarje, morda nekatere stvari samo romarja, t. j. mene, pisca teh vrstic. Tudi je bila pot opisana v "Amer. Slovencu," katerega imajo vsi naročniki "Ave Maria," in so že tam čitali o tem. Zato bom pa nadaljeval v "skokih," t. j. pobral samo glavne stvari.

Pot iz Lurda v Rim je bila dolga, predolga. Ko bi nekateri potniki ne bili godrnjali, ustavili bi se bili v Marseilles in v Nizzi, najkrasnejšem kraju na celem svetu. Tako smo se pa morali peljati skozi te krasote in sicer celo ponoči. Do italijanske meje je bila dolga pot. Še daljša in dolgočasnejša je bila od italijanske meje do Rima. Posebno dolgočasna pa od meje do Genove.

Od Geneve dalje proti Apeninom gre železnica skoraj celi čas ob morju in skoraj vedno pod zemljo. Za trenotek se pokaže krasna morska obal, pa zopet vlak izgine v temo predora. Bil sem že nervozen, da sem raje sedel v kot kot čakal, kedaj bom smel pokukati v morje.

V Pizi je vstopil v voz, kjer sva se peljala s Fathrom Omanom, prijazen gospod, očitno škof, in

sedel tik naju. Prijazno se nama je nasmehnil in še prijaznejše zahvalil, ko sva se mu umaknila, da je lahko sedel k oknu. Radovedno sva ga pogledovala od časa do časa, ker sva bila radovedna, kdo da je. To je gospod opazil in naju nagovoril. Seveda je po najinih "rekelčkih" takoj spoznal, da sva Amerikanca. Zato naju je nagovoril v lepi angleščini. Odgovorila sva mu in ga slednjič vprašala, če ni škof te škofije, skozi katero se peljemo.

"Ne, jaz nimam škofije. Jaz sem samo apostolski nuncij iz Beograda."

"Iz Beograda?" sva se začudila. "In midva sva pa Slovenca iz Amerike."

"Tako?" je odgovoril gospod v slovenščini. "Slovenca sta?"

In predstavila sva se mu. Poznal je obe imeni.

"Ekscelenca, odkod pa poznate najini imeni?" sva vprašala.

"Čitam Vaše časopise," je rekel.

In nadalje smo se pogovarjali v slovenščini. Čudila sva se, kako more rojen Italijan tako dobro obvladati slovenščino. Iz pogovora sva spoznala, da g. nuncij pozna prav dobro slovenske razmere. Tudi za Ameriko se je zanimal in naju izpraševal raznih stvari.

Nadaljnja naša pot je bila jako kratka, ker nama je blagi gospod sproti pojasnjeval zanimivosti krajev, skozi katere smo se peljali.

V pogovorih sva spoznala, da je to blag mož, toda skrajno skromen in ponižen. Tudi pozneje se nam je kot tak izkazal, tako, da smo ga potniki vzljubili in ga

ohranili v najboljšem spominu. Bil nam je sploh pravi angel Rafael, ki je skrbel za nas v Rimu, da se nam je vse tako dobro izteklo. Nasvetoval nam je dober hotel, kjer smo našli res dobro in primerno poceni postrežbo, poskrbel nam je takoj za drugi dan vstopnico za cerkev sv. Petra, ko so tja prinesli sv. očeta o priliki beatifikacije korejskih mučencev, poskrbel nam je povabilo za privatno sv. mašo sv. očeta in pozneje za posebno avdijenco — audienza speciale — pri sv. Očetu.

Opisovaje naše bivanje v Rimu se bom omejil na tri točke: Sveti Oče, cerkve in mesto.

Glavna želja vsakega romarja v Rim je — videti sv. Očeta, tega velikega vladarja sveta in namestnika Kristusovega na zemlji. Na to smo že med potjo mislili in zato smo bili apostolskemu nunciju, Njega Ekscelenci, nadškofu Pellegrinetti-ju tako hvaležni, ko nam je obljubil vse to poskrbeti. Kot član diplomatske družine sv. Očeta, smo vedeli, da nam on največ lahko pomaga in doseže, da bomo kolikor največ mogoče videli in govorili s sv. Očetom.

V Rim smo prišli v soboto nekako ob šestih popoldne. Bil je precej vroč dan. Nastanili smo se v hotelu, katerega nam je priporočil g. nuncij. Že takoj zvečer smo pa dobili po posebnem selu iz Vatikana vstopnico za nas vse za cerkev sv. Petra za drugi dan, za nedeljo popoldne, ko bo sv. Oče v cerkvi sv. Petra.

Bilo je to nekaj veličastnega, kar se ne da popisati, kar se da samo videti in slišati. Nekako ob šestih zvečer je bilo, ko so mogočne pozavne zadonele papeže-

vo koračnico s silnim glasom, da je odmevalo po velikanski cerkvi. Baje je bilo do 30,000 ljudi v cerkvi. Mi smo bili prav blizu groba sv. Petra pod kupolo na desni strani. Ni še izzvenela koračnica, ko se začuje zadaj za vrati močno ploskanje. Kakor nekaj vihar, tako je odmevalo. Sem pa tja se je zaslíšal tudi kak klic navdušenega srca.

Tudi nas je prešinilo neko posebno čustvo, katerega preje še nisem nikdar čutil, neko čudno čustvo navdušenja in ginjenja. Vse je skočilo na klopi in gledalo nazaj po cerkvi, da bi kolikor mogoče hitro ugledalo vzvišeno osebo namestnika Kristusovega. Poleg nas so stale štiri židovke iz Chicage. Malo pred prihodom papeževim smo se spoznali. Govorile so angleško in smo se spustili v kratek pogovor, da so nam povedale, kdo so. Ploskanje se je bližalo tudi nam. Papeževa garda je že šla mimo. V tem zagledamo belo podobo sv. očeta, ki je plavala nad glavami nezmerne množice. Kar streslo nas je in da ste videli navdušeno ploskanje in mahanje z robci v pozdrav sv. Očetu! Toda navdušenje, s katerim smo ga pozdravljali mi, ni bilo skoraj nič v primeri navdušenju teh štirih židovk. Ploskale so in kričale kar po angleško "Hurrah! Three cheers!" in ko so prinesli sv. Očeta prav mimo nas in je vzdignil svojo roko in nas blagoslovil, so si židovke začele brisati solze. Vprašali smo jih pozneje, zakaj so jokale. "Prešlo nas je toliko in tako čudno navdušenje in ginjenje, da se nismo mogle zdržati solz?" "Kako to? Saj niste katoličanke?" "Saj same ne vemo zakaj in kako!" so odgovorile.

Čutile so toraj isto kakor mi. Velikanski utis, katerega je prizor naredil na nas katoličane, je bil enako velik na židinke.

In res, ne da se popisati, kaj človek čuti takrat. Čuti neko velikansko notranjo silo in moč, moč božjo, katero ta častitljiva oseba

v beli obleki, ki plava nad to množico kakor bel golob nad glavami sredi te neizmerne, navdušene množice.

V torek smo bili pri privatni sv. maši sv. očeta. Mislili smo, da bomo morda sami in romarji so se pripravili, da bi šli k sv. obhajilu iz rok sv. očeta. Toda bilo je sveto leto in Rim poln romarjev od blizu in daleč, ki so imeli iste želje ko mi. Vse te zadovoljiti, vse te obhajati, bi pomenilo ure časa. In res, ko smo prišli zjutraj pred Vatikan, seveda, več kot eno uro prezgodaj in smo čakali pred vrati, da nas spuste v palačo, se je množica začela zbirati. Vedno novi in novi so prihajali. Tu je bilo več sto nemških romarjev iz Češke, več sto Sircev iz Azije, veliko Amerikancev. Ko so ob sedmih odprli slednjič železna vrata in nas spustili v palačo, nas je moralo biti več kot tisoč.

Sv. oče je imel sveto mašo v sobani ravno nad vhodom v cerkev sv. Petra. Očividno to ni bila kapela, temveč najbrže sprejemna dvorana. Množica romarjev, ki je hotela biti pri sv. maši, je bil vzrok najbrže, da so jo spremenili za te dni v kapelo.

Nekoliko pred osmo uro pride papeževa straža in za njo spremstvo sv. očeta in slednjič on sam. Danes je prišel popolnoma tiho, niso ga nesli; šel je sam. Radoveden sem bil, kakšen bo utis danes. V nedeljo, v cerkvi sv. Petra sem mislil, da je bila bolj množica, ploskanje in pozdravljanje in pa zunanji sijaj, kar je naredilo tako globok utis name. Bomo videli, kako bo danes, ko vsega tega ne bo. Množica na obeh straneh je pokleknila, ko je prišla procesija mimo, da sprejme blagoslov sv. očeta. Vse je bilo tiho v dvorani. Midva s Fathrom Omanom sva sedela prav od spredaj pred oltarjem v prvi klopi, kjer je bilo še nekako petdeset drugih duhovnikov. Sv. oče pride mimo. Tudi mi smo bili na kolenih, da smo sprejeli blagoslov. Pa, čudno, enako

smo čutili kakor v nedeljo v cerkvi sv. Petra. Videli smo, da človek pač čuti, da ne gre tu za osebo kakega človeka, temveč zastopnika vladarja vseh vladarjev, namestnika božjega na zemlji, nositelja najvišje avtoritete, oblasti na svetu.

Tu smo pa imeli priliko med celo sv. mašo opazovati sv. očeta v njegovih kretnjah in v vsem njegovem nastopu. In tu smo videli, kako so mu krivične vse slike, katere se prodajajo kot njegove slike.

O papežu Leonu se pripoveduje, da je neki slikar naredil njegovo sliko in mu jo je poslal. Toda slika je bila tako slaba, da še skromnemu Leonu XIII. ni dopadla. Oddal jo je svojemu spremstvu, da jo spravijo, toda na njo je napisal svetopisemske besede: "Ne bojte se, to sem jaz."

Tako bi jaz rekel tudi o slikah sedanjega sv. očeta. Iz njegovega obraza odseva neka posebna, možata, da, rekel bi, svetniška ljubeznivost, neka prava očetovska milina. Da, sveti Oče! pravi oče in celi oče, sem si mislil, ko sem ga gledal in kar se je posebno pokazalo, ko smo bili v avdijenci pri njem, tri dni pozneje. Obnašanje in kretnje pri sv. maši so bile jako dostojanstvene. Pred sv. mašo je opravil kleče na levi strani oltarja pripravo na sv. mašo. Enako po sv. maši zahvalo. Stregel mu je neki nadškof in njegovi štirje monsignorji, ki so vedno okrog njega. Na vsaki strani sta stala po dva vojaka papeževe častne straže, dva krepka in vitka Švicarja, z železno čelado na glavi, v krasni pisani obleki in z dolgo sulico v roki.

Med sv. mašo so peli navzoči verniki in sicer začeli so češki Nemci. Neki duhovnik je vodil petje. Peli so v nemškem jeziku Haydnov "Pred stolom Tvoje milosti."

Za njimi so se takoj oglasili Sir-

ci s svojimi pesmimi. In tako so se vrstili med celo mašo.

Kako blagodejno je vplivala ta edinost posebno name, ne morem povedati. Da, to je vsa moč cerkve — da je edina, da ima eno glavo, ki je oče vseh. Tu so bile zbrane najbrže vse narodnosti

pod solncem, druga poleg druge, mirno, v ljubezni, v molitvi. Pred oltarjem stoji mož, ki je kot človek tudi član samo ene narodnosti — vendar kot "sveti Oče" — kot namestnik skupnega Očeta v nebesih, Boga, pa je tudi on oče vseh. O, edinost in složnost, kako

si lepa! Zakaj te je tako malo na svetu? Vendar, hvala Bogu, da je tako močna v cerkvi, božji družini na zemlji.

Tretjič smo videli sv. Očeta pri naši posebni avdijenci, katero smo imeli v petek opoldne.

(Dalje prih.)

Na misijone v Indijo.

DOLINA Bramaputre je je glede svojega živalstva in rastlinstva kot izgubljen raj. V njeni vodi je dom rinocerosov in menda tudi krokodilov. Gazele, antilope in jeleni se napajajo v njej, v reki sami pa plavajo ogromne ribe. Zdaj rad verjamem, da je mogla riba pojesti celega preroka Jona. V bližini te reke je pa dom tigrov, medvedov, leopardov in volkov. Drugače je pa dolina najlepši del Assama, ki leži severovzhodno od Bengala in meji na severu že na Tibet. Tibet je pa, kot znano, na pobočju najvišjega gorovja na svetu, Himalaje, ki ima v svojem naročju najvišjo goro na svetu: Mount Everest. Ptičev je pa baje tu tudi na izbiro, od kraljevega orla do majhnega kolibrija — res, za prijatelja prirode obilno zadoščenje . . .

Ko smo se drugo jutro peljali iz palmovih senc proti končnemu cilju naše vožnje, v mesto Shillong, governersko mesto za Assam, so zopet švigali mimo nas najrazličnejši novi prizori:

In kamor se oko ozre,
povsod se mi nov svet odpre . . .

Vozili smo se šest ur s službenim avtom (Motor car service) po poti, za katero porabijo konji dva

dni. Vijugasta, serpentinska pot se je vila više in više, prav za prav navzgor in navzdol, mimo slikovitih krajev. Med potjo, ko se je avto za eno uro ustavil, sem videl tudi neko mongolsko raso. Ti ljudje so bili le za silo oblečeni. Na glavi, ki je bila sicer skoraj do kože obrita, so imeli dolg šop las, za katere bodo, kakor verujejo, po smrti potegnjeni v svoja poganska nebesa . . .

Po vejah mogočnih dreves so telovadile opice, pod njimi so se pasle kravice. Pa so mi že bolj všeč kranjske cike ko te črne dime, ki obenem spominjajo na onih sedem suhih krav egiptovskega Jožefa. V suhem in hladnem letnem času namreč tudi tu trava rjavi, kolikor je sploh je. Posebno malo trave je v više ležečih gorskih krajih, kjer je mnogo velikih bivolov, udomačenih in divjih.

V Shillongu smo bili seveda od sobratov zelo ljubeznivo sprejeti in prav dobro nam je del njihov prisrčni: Dobrodošli! Veselili smo se tudi, da je vendar enkrat konec naše dolge vožnje. Rt. Rev. Mons je bil poln radosti, ko je videl, da je prispela nova četa delavcev v njemu izročeni vinograd. Nedopovedljiva je potreba in obširno polje je v tem delu Indije. Assam je še dolgo spal smrtno

Salezijanski br. Martin Berlec.
(Dalje.)

spanje, ko je sv. Frančišek Ksaverij že iz nebes pošiljal svojo pomoč misijonskim deželam. Razen Shillonga, Ganhatija in Dibrugarra je še skoraj vsa dežela brez omike in daleč proč od prometnih krajev, šteje pa 7 do 8 milijonov prebivavcev in nič manj ko 167 raznih jezikov in narečji. Dela in truda torej ne more zmanjkati . . .

Drugi dan po prihodu je bil "Xmas eve," sveti večer. A zdaj, ko to pišem, je že veliki teden. Ko boste pa vi brali, bosta najmanj že majnik in rožnik raztresala svoje cvetje, zato mi ne kaže opisovati, kako sem preživel ta prvi sveti večer v misijonih. Omenim le, da je bilo ta večer poklonjenih Jezusu 80 novih srečnih kristijanov in še isto noč je prišel sam v njihova srca. Kako lep prizor!

Ko že ravno govorim o novoizpreobrnjenih, naj še omenim, da sem v teku trimesečnega tukajšnjega bivanja še večkrat videl prizor, da se je nova gruča katehumenov pridružila prejšnjim. Navadno se to godi ob večjih praznikih in tudi sedaj za veliko noč se jih bo 60 odpovedalo kralju teme in posvetilo kralju kraljev. Ti novi kristijani so prav goreči in redko kdo odpade. Nasprotno se pa pogosto zgodi, da protestantovski izpreobrnjenec

prestopi v katoliško cerkev. Metodisti, baptisti in protestantje raznih sekt so prav nestrpni nasproti nam in čeprav imajo primeroma dosti več pripomočkov, jim delo ne gre nič kaj izpod rok. Njihovi izpreobrnjenci so pa kot obsedenci ali se pa vračajo nazaj v poganstvo ali mohamedanstvo. Tudi mohamedani namreč zelo delajo za svojega preroka in zlasti Hindostanci so večinoma vsi muslimi. Vendar je pa tudi med prej omenjenimi nekaj nam prav naklonjenih, toda veliko takih belih vran ni.

Shillong leži 1600 m nad morjem in ima jako slikovito lego med amfiteatralno zaokroženimi

griči. Sestoji iz več vasi; tisti del mesta, ki je v njem naš misijon, se imenuje Laitumkhrah. Spodaj v dolini je baje neznosna vlažna vročina, tu gori je pa prav prijetno, nikoli ni premrzlo in nikoli prevroče. Zato je tu pravo pribežališče in zatekališče Evropejcev, ki se zbirajo tu zlasti v poletju. Čeprav je tu takrat deževna doba, je vendar boljše ko v ognjeno vroči Srednji in Južni Indiji. Celih šest mesecev je vsak dan dež, vsaj navadno, a vsak dan tudi za nekaj ur posije solnce. In tedaj sili vse ven iz pritličnih hiš in vil — nadstropji ne smejo staviti radi pogostih in hudih potresov — ven v prosto prirodo, ki tu v marsičem

spominja (a le spominja!) na domovino.

Vse, kar se mi je zdelo v začetku tako tuje in nenavadno, mi je postalo polagoma domače in se mi ne zdi nič več kaj posebnega. Kakor vidite, je med Ameriko in Assamom marsikatera velikanska razlika. Tam imate palače, ki segajo med oblake, tu pa pritlične hišice, zidane iz trsa in ometane, pokrite s pločvino, večjidel rdečo, kar napravi med drevjem prav mičen vtis. Kadar pa prigrmi ploha, hej, takrat bi pa človek mislil, da se bliža sodnji dan...

(Dalje prih.)

Evharistični kongres. Prizor iz Stadiona: škofje se zbirajo. V levem kotu spredaj Rev. Simon Lampe, indijanski misijonar.

Krčmar pri rdečem volu.

Maks Kassiepe, A. B.:
(Resničen dogodek; pripoveduje misijonar.)

TRISTO korakov od meje majhne nemške zvezne države stoji tik ob cesti gostilna "pri rdečem volu." Ima precej prostorno plesno dvorano in ob njej kegljišče. V tej plesni dvorani se je vršil pred nekako tridesetimi leti sv. misijon. Do tega je prišlo tako-le:

V deželi sami je bilo prav malo katoliških duhovnikov, mnogo premalo, da bi oskrbeli vse katoličane, ki so živeli razkropljeni po vsej deželi. Kadar je bila sila, so morali od daleč poklicati duhovnika, da jim je delil sv. zakramente.

Neki misijonar, ki je tam v bližini misijonaril, je zvedel, da je v tistem kraju naseljenih nekaj sto delavskih družin, ki nimajo redne službe božje. Zato bi jim misijon jako prav prišel. Misijonar se ni dolgo pomišljal.

Cerkve ni bilo v bližini. Gostilna "pri rdečem volu" je bila samo pol ure oddaljena od glavne naselbine katoliških delavcev in mali, dobro rejeni krčmar je bil hitro pripravljen, da sprejme pod streho misijonarja in njegove ovčice. Misijonar je s pomočjo mladeniča, ki je kraj dobro poznal, hitro obiskal vse katoličane v okolici in jih povabil k sv. misijonu. Sam si je najel stanovanje v gostilni.

Poslušavci so res prišli od vseh vetrov in tako napolnili dvorano, da je bilo treba pritegniti še dvorani prizidano kegljišče.

Krčmarju je šla kupčija prav dobro. Katoličani so prihajali deloma zelo od daleč in kdo bi jim zameril, če so si privoščili primerne okrepčilo! Poleg teh so pa prihajali v precejšnjem številu tudi protestantje, da bi popili merico piva in mimogrede napasli nemajhno radovednost nad misijonom. Tako je naša krčma, ki je bila sicer v tem letnem času do-

kaj osamljena, naenkrat močno oživela.

Najbrž so vsi navzočni protestantje prvič v življenju videli misijonarja in so se v začetku živahno prerekali, je li ta tuji misijonar samo "prikrit menih" ali celo prav pravi pravcati jezuit.

Polagoma so se pomirili, posebno ko so videli, da nobena pridiga ni zabavljala na njihovo vero, kot so bili morda pričakovali. Končno so se celo upali skozi kegljišče prav v dvorano in so se prerili tja k provizoričnemu altarju, da bi bolj natanko slišali pridigo in opazovali obrede sv. maše. Saj jim je bilo vse tako tuje, zato je vleklo nase njihovo pozornost.

Bili so prav dostojni in olikani, zato se misijonar ni upiral njihovi pričujočnosti. Mnogi protestantje vedo o veri svojih katoliških bratov komaj toliko kot o veri indijskih braminov, zato je naravnost dobro delo, če se jim da priložnost, da se malo pouče. Mnogo predsodkov se na ta način odstrani.

Zadnji misijonski dan zjutraj je bil naval posebno velik. Bilo je namreč oznanjeno, da bo misijonar zaključil misijon zjutraj ob sedmih s sv. mašo in pridigo. Zato je pa moral biti to jutro prav kratek in je pridigal med sv. mašo po evangeliju.

Tudi to pot je bilo mnogo protestantov. Prav zato je misijonar za uvod pridige opominjal k edinosti in verski strpnosti.

"V vseh misijonskih pridigah se je sicer odločno in jasno oznanjala resnica katoliške vere, vendar ni padla nobena beseda, ki bi utegnila žaliti drugoverce. Prav tako morate vsi katoličani tega kraja sicer biti odločni katoličani, toda skušati morate živeti s svojimi someščani druge veroizpovedi v najboljši vzajemnosti. Naša vera je vera ljubezni in mi vsi bi bili slabi katoličani, ako bi koga zani-

čevali in sramotili zavoljo njegovega drugačnega verskega pričanja. Mi pa prav tako pričakujemo od onih, ki drugače mislijo, da spoštujejo naše pošteno prepričanje in nas smatrajo za istotako dobre državljane, kot so sami."

Po teh besedah se je misijonar toplo zahvalil vsem, ki so pripomogli k dobremu uspehu misijona. Nazadnje je omenil posebej s hvaležnostjo protestantovskega lastnika plesne dvorane, ki je bil ves čas misijonarju tako naklonjen. Dobri mož je to posebno zahvalo gotovo zaslužil.

Po teh uvodnih besedah je hotel misijonar preiti k pravi sklepni pridigi. Toda kratki presledek v misijonarjevi pridigi je porabil krčmar, ki je stal z vso družino na odru nasproti oltarju in so mu šle misijonarjeve besede očividno jako k srcu. Planil je na rob odra in hitro segel duhovniku v besedo, da se mu zahvali za priznanje kakor je pač vedel in znal. Nekako tako-le je govoril:

"Velepoštovani slavnostni zborovavci! Dovolite, gospod misijonar in cenjeni navzočni, da izpregovorim s tega mesta par besed . . ."

Poslušavci so brez uspeha dušili smeh. Misijonar jim je namignil, naj bodo resni. In res se je smeh kmalu vtopil v pokašljevanju, ki je oznanjalo hudo zadrego. Prav smešen prizor se je nudil na odru. Majhni, debeli možiček je krčevito sukal v roki krčmarsko čepico, se neprestano krivil v poklone na levo in desno in je z gromovitim glasom porival iz sebe besede svojega govora. Bil je kot figura iz komedije. In to med sveto mašo tik po evangeliju! Kaj takega menda najstarejši misijonar še ni doživel!

Krčmar je nadaljeval:

"Imeli smo veliko čast in zelo prijetno nam je bilo, da se je go-

spod misijonar pri nas ustavil. Priznati moram, nas eden ne more od svoje službe, kadar bi hotel. Ampak kar se tiče moje žene, ona je bila pri vseh pridigah in tako tudi moja dva fanta. Ti so mi pravili, kako čudovito lepo je tu pri vas. Jaz od začetka kar verjel nisem. Peter, je rekla moja žena, le pojdi enkrat sam poslušat! Bom že jaz med tem pazila na tvoje reči, da se boš sam prepričal. In ko sem prišel nazaj, sem rekel: Ana, to je namreč moja žena, res imaš prav, sedaj bom šel še večkrat poslušat. — Da, cenjeni gostje, nikoli bi ne bil mislil, da so katoličani sami taki imenitni ljudje, in kar se tiče šele gospoda misijonarja, nak, gospodje — in — gospe, kaj takega pa še ne, to sploh nima para na svetu! — Nas eden ima seveda svojo službo in ne more hoditi mnogo v cerkev, ima delo od jutra do večera in pride pozno v posteljo, kako ne bi tako-le med pridigo malo zadremal? Tudi nočem nič reči čez našega župnika, ampak tako iz življenja in tako praktično, kot zna gospod misijonar človeku vse dopovedati, tega pa župnik le ne zna. Meni se še malo ni zadremalo; zmerom sem si mislil in sem tudi rekel svojima fantoma, presneta reč, sem rekel, če bi bil v mladih letih človek slišal take pridige, bi pa marsikako neumnost manj ugnal. — Da, gospod misijonar,

nas eden ne zna tako lepo govoriti kot gospod misijonar, ampak to vam rečem, le še večkrat pridite! Drugi naj rečejo, kar hočejo, moja dvorana vam je vedno odprta in kar se tiče moje žene, bo vedno vesela, kadar spet pridete in se po domače z nami imate.

Zato se nam le nikar ne zahvaljajte, o ne, mi vsi se imamo vam zahvaliti, da ste prišli med nas, in v tem smislu, dragi in cenjeni navzočni, vas po stari naši navadi pozivljem . . ."

Govornik je za trenotek prenehajal, si obrisal pot raz čelo in skušal priti do nove sape, ki mu je bila pri nenavadnem naporu popolnoma pošla. Potem je menda mislil napraviti učinkovit konec in zatrobentati v dvorano svoj trikratni "slava!" — kot je bil vajen pri drugačnih podobnih priložnostih.

Z bojznijo v duši je čakal doselej misijonar na primerno pavzo, da bi ustavil predolgovezni govor moža, ne da bi ga razžalil. Sedaj je bil skrajni čas, da se sveto opravilo ne onečasti z glasnimi slava-klici, ki so bili sicer dobro mišljeni, vendar bi preveč spominjali na navaden pivski govor. Treba je bilo čim prej priti nazaj na verska tla. Zato je misijonar pri tej priliki poprijel besedo in to s takim poudarkom, da dobri

krčmar ni mogel več prevladati:

"Gospod predgovornik je dal s svojo hvaležnostjo sebi in vam vsem, ki ste mu pritrjevali, najlepše spričevalo. Preden nadaljujemo današnjo slovesnost, mislim, da najlepše izkažem svojo hvaležnost za vso vašo obilno naklonjenost, ako vsi skupaj zmolimo en očenaš za srečo in blagor te soseske."

Tako je bila nevarnost srečno odstranjena.

Pozorno so vsi poslušali pridigo in ko so ob koncu ponavljali krstno obljubo, so katoličani in protestantje enodušno odgovarjali: Se odpovemo! Verujemo! Verujemo! Celo na vprašanje: Ali verujete vse, kar sveta katoliška cerkev uči in verovati ukazuje? — so odgovorili protestantje prav tako krepko: Da, verujemo! In nato so vsi pobožno pokleknili in prejeli papežev blagoslov . . .

Naj ljubi Bog bolj in bolj razsvetljuje te dobre ljudi s svojo milostjo, da bi ga vedno bolj spoznavali!

Ginjenega srca se je kmalu nato poslovil misijonar od krčmarjeve družine. V tistem kraju pa še vedno govore ljudje, da je krčmar "pri rdečem volu" zgrešil poklic. Postati bi bil moral župnik, češ, katoličanom je že pridigal in nazadnje bo gotovo še sam postal katoličan . . .

Bronasti zvonovi

Zopet nam sladko pojo
bronasti zvonovi,
vneto kličejo v nebo:
"Večni, blagoslovi —!

Duši zdi se klic višav. . .
— Tak so dobro vlti —
Kakor da jim angel dal
spev je čudoviti! . . .

Zopet nam brne, done
veličastno milo,
verno božajo srce,
v cerkev so vabilo. . .

Daleč krog razlega se
čista melodija . . .
zvoku zvok prilega se:
Jezus in Marija.

O prejmite, — dušam slast
naših src pozdrave,
vi, zvonika kras in čast,
pevci božje slave!

☩ Častna straža pred Najsvetejšim. ☩

SVETA EVHARISTIJA V PRVIH STOLETJIH.

(Nadaljevanje.)

Rev. J. Plaznik:

DANES hočemo slediti cerkvenim očetom, ki nam opisujejo, kakó se je razvila cerkvena liturgija od apostolskih časov. Za pomoč bomo vzeli spise dveh cerkvenih očetov: Svetega Klementa, ki je umrl leta 98. po Kristusu, in svetega Ignacija iz Antijohije, ki je bil mučen v letu 107.

Zelo važen dokument je prvo pismo svetega Klementa Korinčanom, ki so ga dolga leta brali po cerkvah. Na več mestih se pisanje nanaša na daritev svete maše. Najbrž se opira na ustno izročilo, ko pravi: "Kristus sam je zapovedal, da ne smemo opravljati darovanja in služb hitro in v neredu, ampak ob določenih časih in urah." Dalje naroča, da mora vsak opravljati službo ob svojem času. "Škofje imajo svoja opravila, duhovniki imajo svoj prostor in diakoni svoje dolžnosti."

Njegovi spisi so polni pravil in formul, ki jih še sedaj rabimo pri sveti maši. Tako je rabil trojni "Sanctus."

Prva pisana mašna knjiga je bila spisana v Siriji v petem stoletju. Pred tem časom niso rabili

nobene take knjige, kakoršne rabimo sedaj.

Preidimo k svetemu Ignaciju, škofu in mučeniku, ki se je učil od apostolov samih. Večkrat omenja daritev svete maše. Posebno svari pred službo, ki jo opravljajo heretiki in skizmatiki. "Bodite previdni, kako se poslužujete sv. Evharistije. Eno telo je našega gospoda Jezusa Kristusa in en kelih v edinosti njegove krvi, en darovalni oltar, en škof z duhovščino in diakoni."

Kar se tiče heretikov, ne svetuje vernikom samo, naj se ogibljejo takih, ki taje, da je evharistija telo našega Zveličarja Jezusa Kristusa, ampak naj ne govorijo z njimi niti privatno, niti javno. Tak strah so imeli apostoli in njihovi učenci pred heretiki. Na isti način govori o takih, ki bi si drznili darovati sveto Evharistijo brez škofovega dovoljenja: "Nihče ne more prav darovati, kakor škof in tisti, katere škof pooblasti."

Prav pravi, da je sveta Evharistija za nas vez edinosti. Nikjer niso verniki tako tesno združeni, kakor pri sveti maši in v sveti Evharistiji, pri svetem obhajilu. Kako zelo je sveti Ignacij sam ljubil sveto Evharistijo, nam kaže njegovo pismo, v katerem pravi: "Ne maram več za hrano, ki se spridi, in ne za veselje tega sveta. Samo

eno želim, kruh življenja, kruh iz nebes, ki je meso Jezusa Kristusa, Sina božjega, ki je bil rojen iz rodu Davidovega in iz rodu Abrahamovega. Želim si le božje pijače, njegovo kri, ki je ljubezen, katera se ne pokvari in je življenje brez konca."

Teško bi našli bolj živo vero v resnično pričujočnost Jezusovo v presvetem Rešnjem Telesu. Tako je veroval sveti Ignacij v sveto mašo in sveto obhajilo.

Preidimo sedaj na najboljši opis obredov, ki se rabijo pri sveti maši. Te najdemo v prvi apološki svete Justina mučenika.

Sveti Justin ni živel v apostolskih časih, kakor sveta Klement in Ignacij. Bil je rojen proti koncu prvega stoletja in je živel kakega pol stoletja potem, ko je umrl sveti Janez evangelist. Podedoval je apostolske nauke. Spreobrnil se je od poganstva okrog leta 130., mučen pa je bil v Rimu nekako leta 167. Spisal je dvojce razprav, v katerih zagovarja sveto cerkev, kar imenujemo apološko. Razprave je pisal za rimske cesarje. Razpravljal je tudi z Judi in je pisal tudi svoj dialog s Trifonom, najbolj znanim Judom njegovega časa. Mi se hočemo omejiti samo na prvo apološko.

Že dolgo prej so pogani opazovali kristijane in jim niso prav nič zaupali. Še obstoji pismo, ki ga je

pisal poganski vladar iz Bitinije, Plinij mlajši, svojemu cesarskemu gospodarju Trajanu okrog leta 112. V tem pismu je Plinij poslal podatke, ki jih je dobil od kristijanov, ki so odpadli zavoljo preganjanja. Ker je bil pogan, ni razumel, kar je slišal, in se tudi ni brigal. Pravi, da se kristijani zbirajo preden se dan zaznava k svoji službi, kjer jedo. Pri jedi vemo, da misli na sveto mašo in sveto obhajilo. To je bil ravno isti Trajan, ki je vrgel svetega Ignacija v zverinjak. Plinijevo pismo ni omililo njegovih idej.

Bilo je kakih 40 let potem, da je Justin pisal svojo apologijo Antoninu Piju. Njegov namen je bil, da prežene predsodke, kakoršne so imeli vsi vladarji. Justin mu je razložil vsa dejstva, kakršna so. Precej natančno popisuje, kaj delajo kristijani v svojih zbirališčih; namreč, darujejo daritev svete maše in prejemajo sv. obhajilo.

Sveti Justin najprej opisuje daritev svete maše, njen pomen in ustanovitev. Ker je bil modrijan in učenjak v grškem jeziku, je upal, da ga bo vladar razumel in nehal preganjati kristijane. To je bil njegov prvi namen; hotel je pa tudi spreobrniti dobro misleče pogane.

Med drugim pravi sveti Justin: "Na dan, ki se imenuje po solncu, se zberejo skupaj ljudje iz mesta in dežele. Ta dan je prvi dan, ko je Bog naredil svet, potem ko je spremenil temo v svetlobo. Jezus Kristus, naš Zveličar, je ta dan vstal od mrtvih. Križali so ga na predvečer dneva kronos. Na dan,

ki sledi dnevu kronos, se je prikazal apostolom in učencem in jih učil reči, katere ti tu pošiljam v premislek."

Opisuje nadalje, da se tu zberejo verniki in oni, ki so bili ravnokar krščeni, ker tem ni bil prej vstop dovoljen. Sedaj so očiščeni in se smejo pridružiti "tem, ki se imenujejo bratje, ko pridejo skupaj, da opravijo molitve z veliko pobožnostjo." Te molitve molijo "za nas, za tiste, ki so ravnokar sprejeli luč, in za vse druge, da bodo spoznali resnico in postali dobri delavci in se bodo zvesto držali zapovedi in se tako večno zveličali."

Tako opisuje sveti Justin uvodni del svete maše do darovanja. Nadalje piše: "Apostolsko razlaganje prerokov se bere, v kolikor pripušča čas. Ko je lektor skončal, tedaj ta, ki predseduje, svari in nas izpodbuja, da se držimo čudovitih resnic, ki smo jih čuli. Tedaj vsi vstanemo in pošljemo kvišku svoje molitve." Ko opravimo molitve, se pozdravimo s poljubom."

To je poljub miru, o katerem beremo v svetem pismu.

Če denemo te dele skupaj, dobimo sveto mašo, kakoršno imamo mi. Verniki so vsi skupaj molili, kar ni več tako navadno danes, vendar skuša cerkev dandanes zopet vpeljati navado, da bi verniki molili skupaj z duhovnikom pri oltarju. Imamo tudi čitanje, kar je list in evangelijski. Četudi jih duhovnik bere sam, mu vendar ljudstvo lahko sledi. Pri slovesni maši imata dijakon in sub-

dijakon mesto bravcev. Govor se tudi navadno nanaša na evangelijskega dne. Kakor za časa apostolov in svetega Justina, duhovnik še stoji, ko opravlja molitve, ljudstvo pa navadno kleči.

Sveta maša sedaj je bistveno ravno taka, kakoršna je bila v prvi polovici drugega stoletja; tedaj pa je bila taka, kakor za časa apostolov. Ista je bila v vseh časih, od apostolskih časov, četudi je imela različna imena.

Ni treba še dokazovati, da je sveta maša od darovanja pa do zavživanja povsod in vselej ravno ista. Ne bila bi služba božja, sveta maša, če bi opustili povzdigovanje in zavživanje. Povsod in vselej se je enako izpolnjevalo, kar je zapovedal Kristus: "To delajte v moj spomin!"

Ime "maša" je bilo še neznano za časa svetega Justina. Poznali so jo navadno pod besedo "lomljenje kruha." Lomiti kruh je imelo isti pomen, kakor sedaj maševati. V dobi, katero mi opisujemo, pa je postala neka druga beseda zelo navadna.

V spisih svetega Justina in drugih pisateljev tistega časa najdemo besedo "evharistija," kar pomeni zahvalo. Tako pomenijo izrazi: zahvaliti se, dati zahvalo, isto, kakor lomiti kruh ali brati sveto mašo. Včasih vzamejo besede tudi v ožjem pomenu in mislijo samo na tisti del svete maše, ki se prične potem, ko strežnik trikrat pozvoni za "sanctus," to je povzdigovanje in duhovnikovo obhajilo. Vse te dele so izražali z besedo: "Zahvalna (evharistična) molitev."

ZAHVALA.

Newyorški Slovenci so dali p. provincijalu pred njegovim odhodom v domovino za cerkev sv. Frančiška v Šiški še 280 dolarjev.

Prav globoko hvaležen: Bog plačaj!

Apostolstvo molitve.

Rev. John Plaznik.

Mesečni namen apostolstva molitve za mesec september: Razširjanje češčenja presv. Rešnjega Telesa.

Kadar pripeljejo človeka, ki se je pregrešil zoper postavo, pred sodnika, kako si zatoženec želi, da bi bil znan s sodnikom, ali da bi bil to njegov prijatelj! Potolažen je, če sliši, da je sodnik dober človek, da razume in sočuvstvuje z zatoženci.

Kdo se je huje pregrešil, kakor mi? Nismo le grešniki pred nepomembno postavo, ampak pred večno postavo božjo. Zaslužili smo veliko kazen. Smrtni greh je brezkončno hujši v očeh božjih, nego uboj in rop pred svetno postavo. Storili smo brez števila smrtnih grehov. Hodili smo k spovedi, vendar nam pride tolikokrat na misel vprašanje: ali smo povedali vse grehe, ali nismo nekaterih zamolčali iz napačne sramežljivosti in potem pozabili? Največja nevarnost nam preti od tega, da nismo imeli morda pravega obžalovanja, da nismo imeli morda dovolj trdne volje, da se hočemo poboljšati.

Pogrešili smo se in sojeni bomo vsi brez izjeme. In gotovo. Še kadar smo zdravi, nas pretrese misel na smrt. Kaj bo, ko se bo približal čas sodbe in se bomo tega zavedali. . . ?

Vemo pa tudi nekaj drugega. Četudi je Bog neskončno usmiljen, traja to usmiljenje toliko časa, dokler živimo na zemlji. Po smrti je samo pravičen sodnik. Ali nam bo kaj spregledal? Ne bil bi več Bog, če bi ne bil strogo pravičen, če bi temu ali onemu skozi prste pogledal.

Le ena stvar je, ki nas more potolažiti. Ko bo prišla naša zadnja ura, nam bo hudobni duh kazal vse napake, resnične in navidezne, in hotel nas bo prisiliti k obupu. Tedaj bomo rabili tolažbe. Ta tolažba nam bo Jezus sam.

Slabi smo in negotovi in bojimo se sodbe. Imamo na sredstvo ki bo popolnoma razpršilo naš strah. Naš Zveličar gleda le na naše srce in dobro voljo. Kako lahko mu povemo, kako negotovi smo, povemo mu lahko, da ga želimo počastiti in prejeti prav. In z veseljem bo prišel k nam.

Ko bomo na smrtni postelji, blagor nam, če bomo lahko pogledali nazaj v svoje življenje in rekli, da smo skoraj vsak dan prijateljsko občevali z Jezusom, da je bil On naš najboljši prijatelj. Ne bi se bal, če bi te sodila po smrti tvoja mati ali tvoj najboljši prijatelj celega življenja. Glej! Tudi tvoja mati te ne more

tako ljubiti, kakor te ljubi Zveličar! Tvoj najboljši prijatelj je postavljen, da te bo sodil. Vse bo dobro.

Mesečni namen za prihodnji mesec je torej najlepši in najdražji častivcem presvetega Rešnjega Telesa in Srca Jezusovega. Mi bomo ta mesec tako proslavili, da bomo sami pogosto prejeli sveto obhajilo in prosili Zveličarja, naj razširja to češčenje po vsem svetu. Storili bomo nekoliko misijonskega dela njegovemu presvetemu Srcu v čast.

Ta mesec se zopet prične šola. Nagovorili bomo vsakogar, da pošlje svoje otroke v katoliško šolo, da tako ostanejo otroci božji in se nauče ljubiti božje Srce. Kdor pa ima sam otroke, jih bo navajal takoj v začetku k pogostemu svetemu obhajilu.

Molitev vsakdanjega jutranjega dobrega namena:

O presveto Srce Jezusovo! Po rokah prečiste Device Marije ti darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dneva v spravo za vse žalitve, ki jih trpiš v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa in za razširjanje češčenja najsvetejšega Zakramenta.

Razlaga sv. maše.

(Dalje.)

Po raznih virih priredil
Rev. Jos. Pollak.

7. Molitve med listom in evangelijem.

POPISU nekdanje službe božje smo omenili, da so takrat verniki po branju lista ali epistole peli psalme. Medtem, ko je šel dijakom na prižnico za branje evangelija, so peli graduale ali **nastopniško molitev**. Danes moli to molitev duhovnik sam, pri slovesni sv. maši jo pa poje tudi kor.

Prav to petje je med najbolj dovršenimi deli naše liturgije in kaže veliko raznoličnost. Zdaj je veselo, prisrčno, zdaj zopet žalostno, presunljivo, pa zopet navdušeno. Vse prihaja od srca in gre k srcu. Ako pazljivo poslušamo to petje in ga skušamo razumeti, razumemo sv. Avguština, ki

pravi: "Koliko sem pretočil solz, ko je po Tvoji cerkvi donelo milo petje! Oni glasovi so prihajali na moje uho in ž njimi se je vlivala Tvoja resnica v moje srce. V njem je vzplamtel plamen pobožnosti."

Prve sledi nastopniške molitve dobimo že v apostolskih določilih. Današnja oblika ji je pa dal Gregorij Veliki (umrl 604). Vsebinska te molitve je večinoma povzeta po psalmih, tu in tam pa tudi iz drugih svetopisemskih knjig. Ta molitev je resna, ne preveč vesela, pa tudi ne jako žalostna. Pomeni trudapolno potovanje otrok božjih skozi solzno dolino v nebesko domačijo.

Tej molitvi se doda ali **podaljšana molitev** otožne vsebine, ali pa veseli **aleluja**, kakor že prevladuje v liturgiji dotičnega dne žalost ali veselje.

8. Evangelij.

Ako imaš, dragi bravec, doma podobo svojega očeta ali ljube matere, jo gotovo skrbno hraniš v lepem okvirju in imaš obešeno na odličnem mestu v hiši. One dneve pa, ki te posebno spominjajo na dobre starše, upreš večkrat svoj pogled v to podobo, ki si jo v svoji otroški ljubezni morda celo s cvetjem ozaljšal.

Tako je obdala tudi sv. cerkev najimennitnejša svoja berila s posebnim sijajem in lepimi obredi. In tako je prav. Saj je sv. evangelij najzvestejša podoba našega najboljšega očeta, Jezusa Kristusa. To podobo so od Boga navdihljeni sveti evangelisti naslikali s posebno skrbljivostjo. Napisali so namreč vse tako zvesto in natančno, da vidimo, ako prebiramo evangelije, Gospoda kot živega

pred seboj.

Poglejmo najprej okvir te podobe, s katerim jo je obdalo cerkveno bogoslužje. Oglejmo si v prvi vrsti evangelijsko knjigo kot tako, potem obrede, s katerimi odlikuje sv. cerkev branje sv. evangelijev, in slednjič pomislimo nekoliko na vsebino in namen evangelijskih spisov.

a) Evangelijska knjiga.

Nekdaj so pisali evangelije v posebno knjigo, dandanes so sprejeti v mašno knjigo. Le pri slovesnih sv. mašah uporabljajo nekatere večje cerkve posebne evangelijske knjige.

Kristijani so evangelijsko knjigo vedno visoko spoštovali. To nam priča skrb, s katero so bile pisane stare evangelijske knjige. Kako umetniško dovršene so bile pri teh knjigah črke začetnice in kako bogato so bile te knjige vezane! Vse to nam priča, v kolikih časteh so imeli nekdanj sv. evangelij. Sv. Krizostom pripoveduje, da se ga nihče ni upal dotakniti, ne da bi si bil prej umil roke.

V srednjem veku so v procesijah nosili poleg križa tudi sv. evangelij. Ako je prišel škof ali papežev poslanec v samostan ali cerkev, so mu dali poljubiti evangelijsko knjigo. Pri škofovskem posvečenju polože še dandanes novoposvečencu evangelijsko knjigo na glavo in na ramena. Istotako so prisegali in še prisegajo s pokladanjem rok na evangelijsko knjigo.

Pri slovesni sv. maši spremljajo strežniki evangelijsko knjigo z govečimi svečami in s kadilom.

Ko začne diakon peti evangelij, zaznamenjuje prvo črko v evangelijskem odstavku s križem. To zaznamenjevanje ni nikako blagoslovilo, temveč le odlikovanje in znamenje nerazdružljive

zveze med evangelijem in križem. Zato imenuje sv. Pavel evangelij naravnost "besedo od križa." Pod zastavo križa so nosili in še nosijo misijonarji veselo oznanilo po širnem svetu.

Ko pa diakon evangelij odpoje, poljubi v znamenje spoštovanja mašnik ali škof, ki mašuje, evangelijsko knjigo, ki je kraljeva zapaščina našega Gospoda Jezusa Kristusa. Ta poljub pomenja tudi ljubezen, s katero sprejemamo evangelijske besede v svoje srce.

b) Slovesno branje ali popevanje evangelijske knjige.

Oznanjevanje evangelijske knjige je tako sveto in častljivo opravilo, da je sv. cerkev za to ustanovila posebno službo diakonov. Subdiakon sme brati le list pri sveti maši, diakon pa dobi oblast nad včlovečeno besedo v zakramentu presv. Rešnjega Telesa in nad oznanjevanjem besede božje v evangelijski knjigi.

Najprej bere mašnik sam na tistem evangelijskem listu, potem ga pa diakon zapoje. Za to sveto službo se pripravi z molitvijo. Knjigo položi na altar, sam pa poklekne na najvišjo altarno stopnico in moli: **"Očisti mi srce in usta, vsemogočni Bog, kakor si nekdanj očistil usta preroka Izaije, tako očisti tudi mene s svojo milostjo, da bom vredno oznanjal Tvoj sveti evangelij. Po Kristusu, Gospodu našem."**

Ko diakon odmoli, vstane, vzame evangelijsko knjigo z altara s takim spoštovanjem, kakor bi jo vzel naravnost iz rok Kristusovih, poklekne pred mašnika in mu reče: **"Blagoslovi me, Gospod!"** In mašnik moli s sklenjenimi rokami nad njim z besedami: **"Gospod bodi v tvojem srcu in na tvo-**

jih ustnicah, da boš vredno in spodobno oznanjeval njegov sveti evangelij." Nato poljubi diakon mašnika roko, vstane in gre po stopnicah navzdol. Tam čakajočemu subdiakonu da knjigo, ki mu jo drži nad petjem.

Diakon zapoje najprej pozdrav vernikom: **"Gospod z vami!"** In dobi odgovor s kora v imenu vernikov: **"In s tvojim duhom!"**

S tem pozdravom želi diakon vernikom, oni pa njemu, da bi ne slišali večnih resnic samo z ušesi, ampak da bi jih tudi s srcem sprejeli. Nad njimi naj bi se izpolnile besede prerokov: **"Kakor pada dež in sneg z neba, in se gori ne vrača več, temveč napaja zemljo, jo namaka in jo dela rodovitno, da daje seme sejavcu in kruh uživavcu, tako bo moja beseda, ki pride iz mojih ust. Ne bo se vrnila k meni prazna, ampak opravila bo, karkoli hočem, in srečna bo v tem, za kar jo pošiljam."** (Iz. 55, 10, 11.)

Sv. Evangelij se vedno poje stoji in stoji tudi poslušajo. Ta starodavna navada nam priča, kako visoko so vedno spoštovali evangelij. S tem, da vstanemo med evangelijsko knjigo, pa kažemo tudi svoje veliko veselje nad duhovnim svojim vstajenjem, ki je sad besede božje. Obenem pa s tem potrdimo, da hočemo po besedah sv. evangelijske knjige tudi živeti in mu po svojih močeh povsod pridobivati večjo veljavo.

Ko se evangelij odpoje, nese subdiakon mašniku poljubiti knjigo. Pri tem mašnik moli: **"Po besedah sv. evangelijske knjige naj nam bodo odpuščeni naši grehi."** Kor pa odgovori: **"Hvala tebi, Kristus!"** Diakon pokadi mašnika in mu s tem izkaže posebno čast, ker je namestnik Kristusov.

(Dalje prih.)

Čudovit cvet.

MISIJONAR piše iz Indije:

Pred d v e m i leti sem potoval kot misijonar po poti, po kateri je hodil nekdanji sv. Frančišek Ksaverij, in sem prišel v južnoindijsko mesto Madras, Meliapur. Tamošnja cerkvena občina je že silno, silno starodavna, a kljub temu se krščanstvo ni moglo razširiti po okolici.

Zgodaj zjutraj sem se napotil proti nadškofijski stolni cerkvi v Madras, kamor me je bil povabil stolni vikar, pater Onsten, da bi imel župnijsko mašo. Ravno sem hotel zapustiti zakristijo, ko mi p. Onsten zašepeta: "Obhajanje bo malo bolj zamudno. Imamo namreč, kot večinoma v cerkvah na jugu, tri različne obhajilne mize. Med stebri na evangeljski strani stoji obhajilna miza, kamor smejo le bramanski kristjani; njej nasproti, na levi strani povprečne ladje, je obhajilna miza za one, ki niso v nobeni ugledni kasti, torej od vseh zavrženi in zaničevani; tretja obhajilna miza je pa za one, ki se ne morejo pridružiti bramonom, onim brez kaste se pa nočejo."

Gledal sem patra nekoliko začuden. Pa uganil je, kaj sem hotel reči: "Moramo še potrpeti in delati te razločke," je hitro pristavil, "sicer bi višjim kastam izpreobrnjenje skoraj popolnoma onemogočili. Pa pozneje se lahko več pomeniva o tem. Kar pojdite za zakristanom s ciborijem, on že ve, kaj in kako." Prikimal sem in pristopil.

Med obhajanjem me je res vodil cerkovnik okrog stebrov in kipov po cerkvi iz enega kota v drugega. Ko sem došel do najbolj ubogih in zavrženih, ki so to jutro čuli vabilo nebeškega Kralja in

prišli k angelski ženitnini, sem tam opazil 16letno deklico, ki pa ni prav nič spadala med druge obhajance na tisti strani. Bila je bolj oblečena in sicer kot bramanka. Njen obraz je kazal inteligentnost in boljšo vzgojo. Neka mirna odločnost je odsevala iz njenih potez. Roke je pred seboj prekrizala tako, da se je s prsti dotikala koncev ogrinjala "sari." Globoka pobožnost je dihala iz nje. Čutil sem, da je to izredna duša; z Jezusom sem bil vesel te obhajanke.

Pri zajterku sem pravil patru Onstenu, kaj se mi je v cerkvi zgodilo. On je takoj vedel, katero osebo mislim, in mi je na kratko povedal njeno zgodbo, ki je pričala, kako z bogato milostjo je Bog obogatil dušo mlade bramanke.

Nekoč je namreč prišla ona deklica k patru Onstenu in mu skromno in preprosto rekla: "Hočem postati katoličanka, prosim, krstite me!" Bilo je prvič v njenem življenju, da je sploh govorila s katoliškim duhovnikom. Noben katehet je ni poučeval v veri; le katekizem si je bila izposodila od prijateljice, iz njega je brala, razmišljala in se ga temeljito učila. In sedaj je stala tu v nemajhno začudenje patrovo, kajti na vsa njegova vprašanja je jasno in varno odgovarjala. Zares, ves verouk je izvrstno znala, o edinem, pravem Bogu, o učlovečenju druge božje Osebe, o odrešenju, o milosti, o krstu, o presv. Evharistiji; vse, vse je znala in je prav razumela, le par malenkosti je bilo treba popraviti in dopolniti.

Pa, ali je vedela, kakšne posledice bo imel zanjo ta korak? Družina jo bo pregnala in vrgla iz hiše, njena kasta jo bo izločila, v človeški družbi ne bo lahko našla

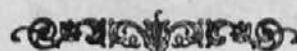
obstanka. Pa vse je premislila. V mestu kot je Madras se bo s svojo izobrazbo že kako preživela; če ji bo pa kaj pretrpeti, bo to rada vzela nase, saj bo s krstom postala učenka križanega Jezusa.

Tako je bila potem krščena in od tedaj je prišla vsak dan, prav vsak dan, po presv. Evharistijo. P. Onsten ji je pokazal, kje je obhajilna miza za bramane. Toda ona je pokleknila k najnižjim in najbolj zaničevanim rojakom. Duhovnik je menil, da ga ni prav razumela, zato jo je še enkrat spomnil na predpravico njene kaste. Ona pa je skromno odgovorila: "Pater! Ta razloček pri obhajilni mizi se mi zdi, da se ne strinja z duhom krščanske ljubezni."

Koliko žrtve je stala ta izjava plemenito bramanko, more pojmimiti le oni, ki je sam Indijec. Sama od sebe je torej storila to, česar si duh. ni upal zahtevati od nje. Drugikrat je prišla k patru in mu prinesla 36 rupij, kar je že znatna vsotica. "Zopet sem prečitela katekizem," je dejala, "in sem se pri tem natančno izpraševala, če odgovarja moje življenje vsem naukom in ukazom Jezusa in sv. Cerkve. Tedaj sem se zavedela, da je moja dolžnost, da nekaj prispevam za vzdrževanje naših duhovnikov in jim s tem pomagam širiti vero. Tega doslej še nisem vedela, odsled hočem to nadomestiti."

Izročila je svoj prihranek, se fino priklonila in odšla z umerjenimi koraki omikane plemkinje.

Zamislil sem se — piše misijonar — ob tem pripovedovanju p. Onstena. Kako so nekateri ljudje plemeniti, kako zvesto sodelujejo z milostjo!

S franciškanskih vrtov.

Tretji red in možje.

Rev. Beda Hess, O.F.C.:

OPOMBA: Ta članek je eden iz daljše vrste člankov, ki so pisani kot priprava na drugo splošno konvencijo Tretjega Reda v New Yorku.

KO je sv. oče Pij XI. sprejel 22. februarja 1923 v avdijenci 1000 tretjerednikov, jim je govoril te-le besede:

"Tretje redniška skupščina nam bo vedno in v vseh okoliščinah posebno pri srcu, ker vemo, kaj vaš poklic pomeni in izpoveda. In kaj je poklic dobrega franciškanskega tretjerednika? Ni to strogost obljub, ne skupno življenje, ne skupno redovno življenje po črki, temveč redovno življenje po duhu. Vaš poklic je, duha tega življenja in popolnosti zanesti v družine in v vsakdanje življenje, v navadno in redno življenje sveta. Duh Tretjega reda je apostolat krščanskega življenja, krščanske vere in krščanske miroljubnosti vsepovsod: pri vsakem družinskem ognjišču, pri vsakem koraku v življenju, v vsaki družabni medsebojnosti. In tako najdemo v Tretjem redu množico, krščansko javnost."

To so vsekako besede, ki mnogo povedo. Sv. oče so jih govorili Tretjemu redu, ne morda le majhnemu številu pobožnih ženic, temveč velikemu zboru tretjerednikov, ki je štel veliko število mož. Sv. Frančišek je ustanovil svoj tretji red za "množico, za krščansko javnost," v prvi vrsti ga je ustanovil za možje. Prvi tretjerednik je bil mož, blaženi Luke-

zij ali Lucij, in kmalu je mnogo mož sledilo temu lepemu zgledu, da so se dali vpisati v "spokorni red," kot je sv. Frančišek imenoval svojo ustanovo. Da, tako se je takrat razširil Tretji red, da si pod vladno Friderika II. komaj našel moškega, ki bi ne bil član Tretjega reda.

Možje so bili vedno v prvih vrstah tretjerednikov in v teku sedmih stoletji, odkar obstoji, nahajamo imena mnogih odličnih mož med njegovimi udi. Na priliko: sv. Ludvik, francoski kralj, sv. Ferdinand, španski kralj, bl. Tomaž More, angleški kancler in mučenik; dalje veliki pesniki in umetniki: Dante, Tarquatto Tasso, Petrarca, Gitto, Rafael, Michelangelo; glasbenika Palestrina in Liszt; Kristof Kolumb, najditelj Amerike; Frid. Ozanam, ustanovitelj Vincencijevih konferenc; Garcia Moreno, mučeniški predsednik ekvadorski; Windhorst, državnik in ustanovitelj katoliškega Centruma v Nemčiji; Bourke Cochran, državnik in senator naših Združenih držav. — Tudi še v naših dneh šteje Tretji red mnogo mož med svojimi člani. Da se o tem prepričamo, nam ni treba preko morja. Quebec in Montreal imata večlanjenih med tretjeredniki mnogo mož in nekatere dežele v Južni Ameriki se lahko ponašajo z velikimi skup-

ščinami mož. Skupščina v Bahiji, Brazilija, šteje 3000 mož delay-nih tretjerednikov.

Svrha Tretjega reda zahteva, da je v njem veliko število mož. Papeži so vedno smatrali "spokorni red" kot mogočni činitelj za rešitev težkih vprašanj, ki pretresajo svet, in kot čudovito sredstvo za povratek sveta k Kristusu. Papež Leon XIII., tretjeredniški papež, je pisal: "Zelo iskreno želimo, da bi se širil in negoval Tretji red. Zakaj bistvo te organizacije, kot jo je zamislil njen ustanovitelj, je v kratkih besedah to-le: vabiti ljudi k posnemanju Kristusa, k ljubezni do njegove Cerkve in k pridobivanju vseh krščanskih čednosti. Zato mora biti v njem velika moč za uničevanje škode, ki jo razširjajo pogubne družbe. Naj bi se torej ta organizacija dan na dan prenavljala z novim prirastkom in tako se lahko od nje pričakuje velik blagoslov za resnično svobodo, bratstvo in enakost."

Ali je pa vse to mogoče, razen če pripadajo Tretjemu redu v prvi vrsti možje? Brez velikega števila mož tretjerednikov se ta papeževa napoved ne more uresničiti.

Isti sveti oče je nekoč sprejel v avdijenco zastopstvo mladeničev iz Rima. In ni jim imel dati boljšega nasveta, nego naj sprejmejo

škapulir in pas sv. Frančiška, preden potečejo leta njihove mladosti.

In papež Benedikt XV. je o priliki sedemstoletnice Tretjega reda opominjal "mnogobrojna in raznovrstna društva delavske mladine po vesoljnem katoliškem svetu, naj se pridružijo Tretjemu redu, naj se nasrkajo Frančiškove gorečnosti za mir in ljubezen, da se bodo posvetili stanovitnemu delu za čast Kristusovo in za prospeh njegove Cerkve."

Na koga drugega se ti papeži obračajo, če ne na može in mladeniče katoliškega sveta?

Kot v trinajstem stoletju, tako tudi v dvajsetem pričakujemo od Tretjega reda, da bo dal sredstva za socialna zla, ki bičajo človeški rod. Bolj kot vse drugo mora

Tretji red pomagati, da se posvete družine, zakaj družina je prva enota družbe. Toda kako more zveličavno vplivati Tretji red na družino, ako glava družine ni tretjerednik? Ako je pa oče tretjerednik, ne bo težko tudi ostalih družinskih članov pridobiti za Tretji red in tako ustanoviti serafinsko družino, v kateri veje duh sv. Frančiška z neovirano močjo.

Frančiškov Tretji red pa nima zveličavno vplivati le na družine in domove, temveč mora prešiniti vso človeško družbo. Pomagal naj bi reševati velike probleme moderne družbe, kot na priliko razmerje med delodajavci in delavci. To se da doseči, če so možje goreči tretjeredniki. Mož in mladeničev nujno potrebuje Tretji red. Spadajo vanj. Ženstvo seveda ni izključeno, toda Tretji red je emi-

nentno moška ustanova. Svet potrebuje danes četo gorečih tretjerednikov, ki so prepojeni z duhom asiškega ubožca in sledijo njegovim stopinjam.

Katoliški možje in mladeniči naše ljubljene domovine, postavite se pod vodstvo sv. Frančiška, pridružite se vrstam njegovih otrok! Prepričali se boste, da je ta red mogočen pripomoček za resnično življenje po volji Kristusovi.

Vtisnite si v spomin besede Benedikta XV.: "Upamo, da bo Tretji red znatno narasel. Besede sv. Pavla: Bodite moji nasledovci kot sem jaz Kristusov, po pravici obrnemo na Frančiška, ki je s posnemanjem Kristusa postal njegova najpopolnejša podoba in ogledalo."

Vitez ženske časti.

Rev. Fr. Pengov:

O JE bil sv. Frančišek Asiški. On — redovnik! —

Kako je mislil Frančišek o ženi? Stari spisi nam pripovedujejo, da je visoko spoštoval ženski spol in to že v svoji razposajeni mladosti. Bil je nad vse živ in vesel mladenič, toda, kar se tiče nraavnosti, vitez brez madeža. Bil je zelo darežljiv, da, naravnost razsipen proti prijateljem v mladosti, toda nikdar ni dovolil pri veseli gostiji niti ene nespodobne besedice.

Ko je bil že redovnik, ga povabi nekoč v gosti gospa, ki je imela mlado hčerko. Frančišek je zabaval mater in hčer na svoj naraven, prijeten način. Sam vesele čudi, je imel tudi dar, da je znal razveseljevati druge.

„... Nikoli nisem bil slabe vo-

lje, kadar je bil on pri meni," pravi kardinal Hugo. "Njegove besede in pogled nanj sta pregnala vse megle in zopet se je pokazalo vedro nebo."

Tako sta bili tudi obe dami silno veseli njegovega obiska. In vendar Frančišek, kakor poudarja legenda, ni hotel gledati deklice več, kakor toliko, kolikor je zahtevala uljudnost. Po kosilu, ko sta bila sama z bratom na potu, mu reče spremljevalec:

„... Deklica je kar požirala vsako tvojo besedo, ki si jo izrekel. Kako da nisi gledal vanjo?"

"Kdo bi se ne bal pogledati Kristusove zaročenke?" odgovori Frančišek.

Sv. Frančišek torej družijo svojo ljubeznivost in prisrčnost z resnostjo, ne kakor da bi ženo omalovaževal, ampak zato, ker jo spoštuje. Spoštuje jo pa zato,

ker se klanja v nji Kristovi zaročenki, ne, ker vidi v njej nevarnost.

On si torej ne upa prosto dvigniti oči proti tej zaročenki, a naši mehkopoltneži si drznejo buliti v tujo ženo, da, celo v nedoraslo deklico, in jo zasledovati z očmi tako hlastno kot lovski pes obstreljeno srnad. Tukaj, glejte, tiči vzrok, zakaj vsaka nraavnstveno količkaj visoko stoječa žena in dekle prezira "kavalirje" te baže, pa tudi vzrok, zakaj je bil sv. Frančišek tako priljubljen pri ženskem spolu.

"Večina moških," piše Fr. W. Foerster, "nima niti pojma, kako v resnici plemenita ženska bitja živo čutijo potrebo takih plemenitih mož, ki so sami sebe vzgojili tako resno in visoko, da morejo občevati z žensko samo kot s človekom in jih žena ne zmeša in ne

draži k grehu. Pa tudi lahkomisljene in koketne ženske, ki še niso prebolele želje, da jih srečavaš povsodi le kot ženske, tudi te bodo trajno hvaležne viteški moči onih pravih, vrlih mož, ki napravljajo ženo resno s tem, da jo tudi sami pojmujejo resno, ne pa kot igračko."

Seveda pa zahteva taka duševna samostojnost, kakor dobro pripominja isti Foerster, veliko mero stroge samovzgoje. Za mladega človeka, ki je dolga leta brzdal svojo voljo in domišljijo, je morebiti najlepša nagrada ravno to, da se prebije do notranje svobode, ki naredi človeka popolnega gospodarja nad svojim "človečičem," da njegova duhovna, boljša polovica absolutno zagospoduje nad nižjo telesno počutnostjo. Če se pa vda poltenosti, je žalostna posledica to, da pahne samega sebe v sužnjost, ki mu onemogoča, da bi veljal v očeh plemenitih žena za popolnega moža in "viteza."

Tak vitez je bil sv. Frančišek Serafinski. Zato so pa žene in mladenke njegovega časa cenile ne samo idejo (zamisel), katero je zastopal, ampak so bile tudi njegovi osebi tako naklonjene in zveste, da smo v prvem hipu kar iznenadeni. Frančišek ni imel takozvanih "prednosti," tudi ne telesne lepote; krasila ga je pa ona skrivnostna lepota, ki jo pravo samozatajevanje mnogokrat odseva z lic, četudi nima dotičnik nobenega vnanjega čara. Ta lepota je pridobila Frančišku naklonjenost sveta, tudi ženskega. To vidimo posebno jasno pri njegovih prvi učenci in prijateljici, sv. Klari Asiški.

Kdor le majčkeno pozna življenje te device, je prepričan, da je bilo njenemu srcu vsako neurejeno nagnjenje popolnoma tuje, in da je ona, da govorimo z besedami sv. Pavla, hrepenela le po tem, kar je Gospodovega, da bi bila namreč sveta na telesu in na duši. In vendar vidimo, da skuša

biti proti sv. Frančišku posebno pozorna in uslužna. Ona je bila tista, ki mu je dala zgraditi na vrtu San Damiano kočico, da bi si tam, kakor je rekala, lahko bolje odpočil od svojih naporov. Po stigmatizaciji, ko je prejel Kristusove rane, je ona napravila za njegove prebodene noge posebno udobno obutev, kakor tudi obveze za njegove rane. Sv. Klara je naravnost iskala njegove bližine in zelo hrepenela, kakor poroča knjižica Fioretti, da bi se mogla pomenkovati z njim. Večkrat ga je kar naravnost prosila za to uslugo. Nekoliko pred smrtjo mu je sporočila, da bi ga rada videla še enkrat, in ko ga je precej po smrti zopet videla pri sv. Damijanu, je bridko jokala in z njo vred so jokale njene sestre, jokali so bratje in vse navzoče ljudstvo.

"In kdo bi tudi mogel zadrževati solze," meni galantni Tomaž Celano, "ko so celo angeli miru tako bridko jokali."

In kako je mislil sv. Frančišek o tej naklonjenosti sv. Klare, dokler je še živel?

Mislil je resno. Od časa do časa se je je celo izogibal, in sicer ne morebiti iz trenutne muhavosti, ampak premišljeno. Hotel je, da občutki Klarine hvaležnosti, sami na sebi hvale vredni in razumljivi, ne prestopijo neke meje.

Nekoč se je hotel izogniti Klarinemu vabilu, a ker so ga obsuli bratje s prošnjami, se vda in reče: "Če se vam zdi, da je to dobro, se tudi meni zdi, da je dobro. V večje veselje Klarino želim, da naj bo kosilo tukaj pri sv. Mariji Angeljski. Ker je bila Klara že tako dolgo zaprta pri sv. Damijanu, jo bo zelo razveselilo in okrepčalo, ako zopet enkrat vidi cerkvico sv. Marije."

Večkrat ji je pokazal, da jo visoko čisla, in prav gotovo ni samo izmišljotina, kar pravi Ivan Jørgensen v svoji knjigi "Pilgerbuch": "Klara je bila srečna, da je smela s previdno žensko roko izmenjavati obveze na čudežnih

ranah, ki jih je nosil Frančišek zadnji dve leti življenja. In kadar je hodil ves izmučen in utrujen po neudelanih potih daleč tja na Monte Amiata ali v Chiantale, je visela gotovo slika Klarine nežne sesterske ljubezni pred očmi trudnega popotnika kot blagodejna lučka iz daljave, ki ga pozdravlja, kot cilj, pristan, pribežališče, domovina, pri koje durih se slednjič stekajo in končavajo mnoga dolga pota in steze."

Še z eno ženo je živel Frančišek v posebnem prijateljstvu, namreč z odlično rimsko matrono Jakobino dei Settesoli, soprogo plemiča Gratiana Frangipani in materjo dveh sinov. Ko se je svetnik l. 1212. seznanil z njo, je bila že poročena in stara okoli dvajset let. Kdo je pri tem prijateljstvu posredoval, ni znano; gotovo je pa to, da je bilo prijateljstvo res srčno in je postajalo tekom let, ko so jele nadloge in bridkosti obiskavati sv. Frančiška in njegovo prijateljico, vedno pristrčnejše. Jakobina je bila energična dama zelo močne volje, zato jo je svetnik v šali rad imenoval svojega "brata." Kadarkoli se je mudil v Rimu, jo je obiskal. Po izpreobrnjenju se je odrekel Frančišek vsaki ugodnosti, moral se je odreči celo tolažbi očetove mize. Beraški kruh mu je bil najbolj priljubljena jed. Toda poleg beraškega kruha je ljubil še v poznejših letih jed, ki jo je rad jedel, kadar jo je le dobil. Bil je to neke vrste kolač, slaščica iz mandljev in medu, slično temu, kar imenujejo danes Rimljani "mostaccioli." Te mostačole je znala peči Jakobina posebno spretno in okusno.

Kratko pred smrtjo zaželi Frančišek, da bi še enkrat videl svojo prijateljico in se porazgovoril z njo; zato pravi enemu bratov:

"Dragi brat, Bog mi je naznanil, da bom kmalu umrl. Znano ti je pa, da bi bila gospa Jakobina, zvesto vdana prijateljica mojega srca, neutolažljiva, ko bi ne bila

navzočna pri moji smrti. Da je ne zadene ta bridkost, naznanimo ji, naj pride čim prej, ako me hoče najti še živega."

Brat odgovori: "Na vsak način, oče! Ona ti je tako vdana, da se ne bi spodobilo, ko bi ne bila pri tvoji smrti."

Nato veli Frančišek:

"Vzemi pero in napiši, kar ti povem: — Gospej Jakobini, služabnici Najvišjega, srčen pozdrav in milost sv. Duha!

Brat Frančišek, siromak Kristusov.

Ljubljena sestra! Vedi, da mi je nad vse hvaljeni Kristus v svoji milosti naznanil skorajšnjo smrt. Ako me želiš še enkrat videti, podvizaj se, ko prejmeš to pismo, k sv. Mariji Angeljski, kajti če ne dospeš do tega dne, me ne najdeš več med živimi. Prinesi s seboj surovega platna, s katerim bodo pogrnili moje trup-

lo, in pa voska za pogreb. Prinesi mi tudi slaščice, ki si mi jo dajala v Rimu, dokler sem bil bolan!"

Jakobina je urno prihitela in zelo razveselila na smrt bolnega s svojimi kolači. Kmalu po tem sestanku ji je prizadel Frančišek najbridkejšo bolečino, ki jo je bil sploh zmožen — izročil je svojo dušo Večnemu.

Tudi tej prijateljici se je izkazal Frančišek hvaležnega. Poklonil ji je jagnje, simbol Jezusa Kristusa. Sv. Bonaventura pripoveduje, kako je spremljalo to jagnje pobožno Jakobino v cerkev in kako je v zgodnji jutranji uri trkalo z glavico ob njeno posteljo, kadar je bil čas, da ustane in gre k sv. maši. Iz volne tega jagnjeta je napravila Jakobina haljo, ki je služila Frančišku kot mrtvaški prt.

Drugih osebnih prijateljstev

med svetnikom in ženskami v življenju sv. Frančiška ne poznamo. Tisoči žena in devic pa so poznali Frančiškovega duha. In so postale zavoljo njega ne samo dobre kristijanke, ampak tudi vrle matere in gospodinje. Spomnimo se le sv. Elizabete! Izmed vseh žena, ki jim priznava sv. Cerkev krono slave, nam ne predstavlja nobena v tako visoki stopnji vzor-žene kot ona. Nobena ni v enako veliki meri uresničila in oživotvorila pojma zares krščanskega zakona. Nobena ni tako zelo oplemenila in posvetila zemeljske ljubezni, ki ji je odkazala v srcu, prekipevajočem božjo ljubezen, tako odlično mesto. In kar je Elizabeta tako lepo uresničila, to je namerjal sv. Frančišek, ko je ustanovil **tretji red**, v katerem se tako krasno družijo naravna družinska srčna naklonjenost in pa najbolj žarka pobožnost do nebeškega Očeta.

(Dr. K. Wilk: Moderni svetac.)

Rev. Evstahij, O.F.M.:

Večno življenje.

Kako šumi, kako hiti
potoček mojih dni!
Že niža se, že bliža se
vodam brezmejnim
globoke večnosti . . .

O Ti, ki dušam žejnim
si blagi Vir,
še meni piti daj! —
Daj v srečni priti raj
in v večni mir! — —

Življenje vre, iz Tebe vre,
moj Bog in moje vse!

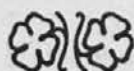

GLASOVI

od naše Marije Pomagaj

P. Benigen:

ZDAJ imamo ameriški Slovenci svojo slovensko Kraljico, kateri smo bili v varstvo izročeni. Zdaj imamo božjo pot: slovenske Brezje, kamor se bodo zaupno zatekali naši slovenski verni rojaki v Ameriki v svojih dušnih in telesnih zadevah. Tako mnogobrojni verni Slovenci, lahko rečejo iz cele Amerike, ki so bili namo vzoči pri kronanju podobe Marije Pomagaj, so pripovedovali doma svojcem, kako lepo je bilo tedaj pri nas v Lemontu, kjer si je Marija izbrala kraj, da nam hoče deliti dobrote in milosti. Kakor prihajajo v stari domovini romarji radi na Brezje k Mariji Pomagaj skozi celo leto v večjem ali manjšem številu, posebno obilno pa ob njenih praznikih, tako imajo zdaj ameriški Slovenci na razpolago našo božjo pot k Mariji Pomagaj v Lemontu. Vsikdar ste nam dobro došli. Zdaj so pa tudi določeni dnevi kot vsakoletni glavni romarski shodi v Lemontu; so pa ti-le:

1. Na belo nedeljo.
2. 24. maja, na praznik "Marije Pomagaj" in naslednjo nedeljo.
3. Druga nedelja po binkoštih, procesija s presv. Rešnjim Telesom.
4. Peta nedelja po binkoštih, obletnica kronanja milostne podobe Marije Pomagaj.
5. 2. julija, na praznik Marijinega obiskovanja in naslednjo nedeljo.
6. 2. avgusta Vnebovzetje Marije Device in naslednjo nedeljo.
8. 8. septembra, Rojstvo Marije

je Device in naslednjo nedeljo.

9. Nedelja po 4. oktobru, shod za ude 3. reda sv. Frančiška.

Vse dni bo na predvečer večerna pobožnost in spovedovanje. V slučaju večje udeležbe procesija s svečkami. Na praznik pa ob 10. uri sv. maša in pridiga, popoldne ob 3. večernice in blagoslov. Toliko na znanje vsem vernim Slovincem širom Amerike.

Takoj drugo nedeljo pa našem najlepšem dnevu, kronanju Marije Pomagaj, namreč 4. julija, je bil pri nas prav prisrčen shod naših dobrih bratov Prekmurcev iz Chicage. Prišli so člani naslednjih društev: Sv. Janeza Krstnika, Sv. Ane, Sv. Križa in Sv. Martina in še drugi prekmurski romarji. Na ta romarski shod sta prišla tudi dva prekmurska duhovna gospoda: Rev. Hrovat, ki je došel s slovenskimi romarji na evharistični kongres, in Rev. F. S. Mažir, slovenski župnik v Springfieldu, Ill. Ob 10. je imel v dvorani na hribu ob jezeru Rev. Father John slovesno sv. mašo z leviti, pri kateri je izborna pel mešani prekmurski pevski zbor pod vodstvom prof. Račiča. Govor je imel Rev. F. S. Mažir.

Kako so bili veseli naši dobri Prekmurci, ko so slišali tukajšnjega svojega rojaka govoriti v njih lastnem narečju besedo božjo! Pristrčno jih je pozdravil, češ, da je z veseljem prišel k njim na božjo pot, ko je o tem izvedel. Naglašal je, da je ta nova božja pot pod vodstvom očetov frančiškanov v resnici delo božje previdnosti v korist in blagor Slovincem v Ameriki. Nato je navdušeno govoril o naši predobri nebeški

Materi Mariji Pomagaj, da naj jo časte in se z otroškim zaupanjem zatekajo k Njej. Koliko veselje je napravil dobrim Prekmurcem goreči in navdušeni g. župnik Mažir s svojim lepim govorom, ki je nepričakovano prišel in jim iz isrca govoril v njih lastnem narečju!

Popoldne ob treh so bile večernice v cerkvi. Med potrkovanjem zvonov so prišli naši romarji v cerkev, glasno pevajoč Marijine pesmi. Rev. Hrovat, njih domačin iz starega kraja, jih je v cerkvi pozdravil s prisrčnim govorom. Povedal jim je, kaj jim prinaša z doma od njih sorodnikov, staršev, bratov, sester, in kaj onim od tu ponese domov. Vesel je, da vidi tu svoje rojake, s katerimi je hodil doma v šolo, vesel, ker vidi, kako so tudi tu v Ameriki ostali zvesti Bogu in Mariji in kako požrtvovalni so za cerkev. Saj so za to božjepotno cerkev v Lemontu Prekmurci darovali kip Sv. Antona, dva angela na velikem oltarju in dva pri vratih, ki držita posodi za blagoslovljeno vodo.

Navdušeno so na to zapeli litanije Matere božje, kakor imajo navado peti jih v starem kraju.

Po blagoslovu so se vsi zopet povrnili z obema gospodoma rojakoma na hrib k jezeru, kjer so se mogli vsi med seboj pogovoriti, kjer so do večera prepevali svoje lepe domače pesmi.

V resnici: lep in prisrčen je bil ta shod naših dobrih Prekmurcev pri Mariji Pomagaj v Lemontu.

Kako je pa z našo farmo v Lemontu? Ta nam pa dela preglavice! Toliko dela zahteva, da ga komaj zmagujemo, včasih pa še ne — pri vsej naši dobri volji. Saj

večkrat nekateri vstanejo že ob treh zjutraj; ob 4. je že opravljena sv. maša in druga pobožnost v cerkvi, potem pa na delo — ali kositi seno ali na njivo čistiti krompir plevela, ki tako bujno raste. Zdaj, ko imamo v svoji oskrbi farmo in jo obdelujemo sami, tudi čutimo resnico besede božje, ki jo je slišal Adam: "Trnje in osat ti bo rodila" in "v potu svojega obraza boš jedel svoj kruh." Nemajhno je torej delo na veliki farmi. Vse to pa vodi naš predstojnik Father John z veliko vnebo in izvedenostjo. Najprej je preskrbel zadosti živine za farmo. Velika družina rabi dosti mleka. Poprej ga jebilo treba drago plačevati, zdaj ga imamo zadosti doma, kakršnega le želimo: sladko ali kislo. Tudi imamo tri konje za delo na farmi, enega smo dobili celo v dar. S pomočjo konj in strojev je bilo obdelanega precej polja. Sena smo že veliko posušili in spravili za zimo. Lep vrt za zelenjavo je bil tudi prirejen, oskrbuje ga brat Viktorijan. Donaša nam vsak dan tako potrebne in koristne zelenjave vsake vrste, ni je treba več kupovati. To je velik prihranek za kuhinjo. Naš trud na farmi se torej dobro izplačuje.

Poleg delo na farmi je pa delo v "offisu," kamor pripelje brat Edvard ali pa John Petrič s "truckom" vsak dan parkrat veliko pošte: pisem in drugih pošiljatev, bodisi za Ave Maria ali za St. Francis Magazine ali za Listy Sv. Františka. Vsi ti trije listi se tu urejujejo in od tu pošiljajo naročnikom, samo tiskajo jih v katoliški tiskarni v Chicagi. Zaradi obilne naše pošte je moral poštni urad v Lemontu vzeti dva nova uradnika, da more zmagovati delo.

Za nadalje pa gremo vsi patri — včasih nas je veliko premalo — na pomoč v sosednje župnije, tako, da je samo ena sv. maša ob 7. doma za samostansko družino, le ob shodih je še druga sv. maša, namreč ob desetih.

Na naše klerike in dijake tudi ne smem pozabiti. Lansko šolsko leto jih je bilo deset v bogoslovju; štirje so že mašniki in ostalo jih je še šest, za katere se prične poduk v septembru. Zdaj imamo tudi nekaj starejših dijakov, ki so bili že v latinskih šolah po raznih zavodih in zdaj nadaljujejo svoje študije pri nas; naši bogoslovci jih pa poučujejo vsak dan.

Raznovrstno je torej naše delo pri Mariji Pomagaj v Lemontu in ga nikoli ne zmanjka. Posebno koristno in zdravo je delo na farmi. Vsem tistim, ki tako radi očitajo duhovnikom in redovnikom, do so lenuhi, bi svetoyal, naj pridejo k nam in naj se na lastne oči prepričajo, kako lenarimo v Lemontu pri Mariji Pomagaj. . .

Poleg veselih novic imamo pa, žal, danes poročati tudi eno neveselo. Poslovil se je namreč od nas Rev. Hugo Bren, naš bivši komisar, urednik Ave Marije in stalni glasnik "Glasov od naše M. Pomagaj." Sicer je že pred tedni odšel začasno v New York, pa takrat nismo mogli verjeti, da bo njegovo slovo definitivno, zato tega nismo omenjali. 24. julija se je pa odpeljal v stari kraj, v svojo provincijo. Po skoraj šestletnem neumornem delu in naporu za verski prepoved rojakov v Ameriki si je zaželel zopet domov in je pred povratkom preč. p. provincijala istega naprosil, da mu napiše obedienco za provincijo. To se je zgodilo, ker po šestletnem bivanju izven provincije ima po pravilih vsakdo pravico, da zaprosi izpremembe.

Rev. Hugonove zasluge za slovensko Ameriko, zlasti za Lemont, so neprecenljive. Pod njegovim vodstvom je zrasla naša hiša in cerkva iz tal, z njegovimi skrbmi sta obe postajali lepši in lepši. Ni čudno, da si je pridobil tudi mnogo naklonjenih prijateljev in častivcev po vsej Ameriki, ki iskreno žalujejo, da nje ga ni več med nami.

Mi kličemo Rev. Hugonu v do-

movino prav iskren Bog plačal za vse, kar je dobrega storil za nas in za vse tukajšnje Slovence, zraven tega pa istotako iz srca želimo, da bi se še kedaj sešli pri Mariji Pomagaj v Lemontu. Bog daj!

DAROVİ V BLAGU.

Mrs. Frank Globokar, Biwabik, Minn., tepih in perilo.

KOLEKTA V DENARJU.

(Od 15. junija do 15. julija.)

Za cerkev Marije Pomagaj.

Marija Krule \$2 Frances Vrabčič \$1. Mrs. Frank Pierce \$1, Millie Simončič \$5. Frančiška Skuli \$1, Ivana Račić 25c. Marija Gornik \$1, Lorenc Kremar \$1, J. C. Cleveland, O., 2, Neimenovana iz Clevelanda \$5, J. Smrekar \$2 (za krono M. P.), Frančiška Pirman \$5, Terezija Grum 50c, Antonija Nemgar 25c, Anton Rošček \$2, Marija Božič \$5 (za križev pot), John Grum \$1, Mary Sivic \$1, Marjeta Svete \$1, Frank Pancar 50c, Mary Simončič 50c, Mary Cherne 50c, Ana Nick 50c, Rozalija Zgavc 50c, Agneza Treven 50c, Ana Novak 50c, Mary Zaverl 50c, Frances Malečkar 50c, Marija Bradač 50c, Mary Gantar 50c, Mrs. John Okoren 50c, Mrs. Frank Žigon 50c, Uršula Železnikar 50c, Mrs. Felix Skrajnar 50c, Mary Žigon 25c, Rose Peterka 25c, Alojzija Novak 25c, Mary Telban 25c, Katarina Muzar 20c, Agnes Molek \$1, Mina Verhovšek \$1, Sophie Dobish \$1, Marija Svigel \$1, Mrs. Bregar \$1.50, Marija Pristavec 50c, Marija Lovš 50c, Frances Lovšin \$1, Frances Oražem \$5, Marija Pavlesich \$6, Mrs. Medved \$1, Frančiška Vrabčič \$2, A. P., Johnstown \$1, Elizabeta Machek \$1 (za zvon), Mrs. Frances Motoh \$1, Math Kremesec \$2, Mihael Trinko \$50.

Za samostan.

Mrs. Josip Kastelic \$1, Frances Spiler \$2, Katarina Hebein \$5, Kat. Valent 50c, Mary Bulich \$2, Mary Kubina \$3, Marija M., Chicago \$2, Frančiška Vrabčič \$1, Imrih Kravec \$1, Mary Mestnik 20c, Matej Check \$1, Alojzija Humek \$1.

Za kolegij sv. Frančiška.

Frank Garčar \$1, Joe Kosko \$1, Ana Filip \$1, John Friškovič 50c, Anton Hočevar \$5, Agnes Benčan \$1, Mrs. A. M. Brodarič \$5, Mihael Trinko \$1, Frances Jenko 50c, Mrs. Ant. Kness 50c.

Mrs. Joseph Zorc je nabral \$5.00 za kolegij. Darovali so mu: S.O.S.B. Fathers \$2, Peter Wachter \$1, Thos. Murphy 25c, Frank Terlep 50c, Joseph Zorc \$1.

Mrs. Barbara Omahne je nakolektala \$5. Darovali so ji: A. S. Mulberry 55c, A. O. 35c, J. B. \$1, Neimenovana \$1, M. V. 25c, M. L. 25c, Ludmila Omahne 15c, Francka Okorn 15c, Marija Iazbec 25c, Neimenovana 35c, L. O. 10c, Neimenovana 60c, Helen Zorc \$1, Mrs. Frank Globokar \$1.

Mrs. Mary Aufderklam je nabrala za kolegij \$4. Dali s oji: Johan Prosin \$1,

Terezija Prosin \$1, Frances Huliš 50c, Mary Valentine 50c Neža Zalar 50c, Jozefa Bon 50c.

Mrs. Raphael Hester, Natchez, je nabrala \$2. Dali so ji: Mrs. Abraham 50c, Mrs. Sula 50c, Mrs. K. M. Raphael 50c, Mrs. Kanry 25c, Mrs. Fanny R. 25c.

Člani apostolata so postali.

John Stamfel \$1, pokojni Joseph Bluth 50c, pok. Leon Bluth 50c, pok. Mary Bluth 50c, Annie Bluth 50c, Milie Simončić \$1, Ana Sasek 50c, Joe J. Sasek 50c, pok. Barbara Plut \$10, Polona Guzel \$10, Andrew Bakros \$10, Sophia Pollak 50c, Wilma Bakros 50c, William Bakros 50c, Stefan Bakros 50c, Ana Kocman \$10, Lukas Shober 50c, Marija Sh. 50c, Mary Juhasz \$2, Franciška Zoran \$10, Mary Kolman \$5, Anton Wedetich 50c, M. L. Bluth \$1, Louis Bluth \$1, Frances Wedetich 50c, pok. Ursula Kermc \$10, pok. Katie Staunt \$10, Mary Kolarič \$10, A. Bauks \$1, Miss Ana Kanuk \$10, Joseph Kanuk \$10, J. Resnik 50c, Josepha Kranc \$10, pok. Mary Bluth 50c, Marko Kochevar 50c, Mimie Starman \$10, pok. starši Frank & Mary Rojc \$5, Rev. Ant. Vogrinec \$10.

Darovi za list Ave Maria.

Agnes Hebjan \$1.50, George Werbauc \$1, Annie Burdick \$2, Marija Mirtič \$5, Ana Sasek 50c, J. C., Cleveland \$2, Agnes Praprotnik 50c, Neimenovana iz Pueblo \$2, Frank Ambroz \$1, Frances Lovšin \$5, Katie Bajok \$5, Mary Bulich \$1, Peter Zunich \$2, Terezija Narobe \$1, Mrs. Fabjan \$2, M. H. Fr., Ant. Ogrinc \$4, Agnes Fabjan \$1, Marija Prus \$1, Amalija Hrovat \$1, Francis Fink \$1.

Za lučke pri Mariji Pomagaj.

Frances Vrabčič \$1, Peter Mukavec \$1, Blaž Meličnik \$1, Frances Uljan 50c, Mary Petek \$1, Mary Pogačnik 55c, Terezija Gorečič 50c, Marija Ivanc 50c, Franciška Peterlin 50c, N. iz Clevelanda 25c, Jurij Lavrič \$1, Marija Florjanc \$1, Helen Stutts \$2, Josephine Žitnik \$1, M. Gostič \$1, Mrs. F. Kiber 25c, Mary Peterka \$2, Antonija Sestin \$1, Mary Maček \$1, Dorothy Dermes \$1, Frances Kiseljč 50c, Frances Petrič 50c, Terezija Grum 50c, Angela Pregled \$1, Antonija Nemgar \$1, Agnes Hutujec \$4, Ana Kocur \$5, Ivana Majnik 8c, K. Kočevar 50c, Jera Muhič 25c, Marija Pugelj 25c, Neža Zidar \$1, Mary Janežič \$1, Avgust Lisjak \$1, Mrs. Math Urbas \$1, Antonija Ogrinc \$1, Mary Borštnik 50c, Mildred Železnikar 50c, Johana Mihevc 30c, Rose Oven 30c, Karolina Kotar 30c, Julija Maver 25c, Mrs. Grebenc \$1, Hele nMarn \$1, Mary Otrin \$1, Mrs. A. M. Brodarič \$1, Mrs. Kovačič 50c, Mrs. Mečulič 50c, Mrs. Svob 50c, Mrs. Loushe \$1, Mrs. Milavec \$1, Mrs. Skully \$1, Mrs. Kalister 50c, Frances Lešnak \$1, Mrs. Zakrajšek \$1, John Komin \$1, Mary Pačić \$1, Johana Kolar \$1, Mrs. Coš 50c, Mrs. Racelj 50c, Mrs. Kralj 25c, Mrs. Suselj 25c, Jakob Segar 30c, Ana Mole \$1, Marija Gornik \$1, Katarina Rovder 50c, K. Paylič \$1.50, Frances Jenko \$1, Mrs. Antonija Kness \$1, Josephine Starc \$5, Joe Bradach 50c, Mary Bulich \$1, Joseph Zorc 25c, Fran-

ces Spiller \$2, A. Bauks 25c, Josip J. Kobal \$1, Ana Polasek 25c, Kristina Oberwalder \$1, H. Maren \$2, N. 50c, Elizabeth Filipovič \$1, Martin Fir \$2, Mrs. M. Kubasek \$1, N. 50c, Mrs. Borstnik 50c, Uršula Murnik \$1.

Meseca aprila je dal Mr. Frank Cherne \$5 na lučke.

Na sv. maše so dali, oziroma poslali.

Frank Kunich 2 (2), Ana Dolinšek 1 (1), Frances Selak 1 (1), Josepha Filipič 1 (5), Frances Uljan 2 (3), ista 1 (1.50), Mary Petek 1 (1), Neža Hribar 1 (1), Marija Straus 1 (1), Ana Straus 1 (1), Polona Lončar 1 (1), Franciška Skulj 1 (1), Marija Gornik 2 (2), Stefan Suty 1 (1), Lizi Smintič 2 (2), Jurij Lavrič 1 (1), Helen Stutts 3 (3), Stefan Sikle 2 (2), Josephine Žitnik 2 (2), Mrs. F. Kiber 1 (1), Neimenovana iz Clevelanda 10 (10), Mary Rovnan 2 (2), Antonija Seston 9 (9 za mašno devetdnevnicu), Karolina Mjlost 7 (7), Frank Francisco 2 (2), Felix Bucinel 1 (1), Terezija Grum 2 (2), Antonija Nemgar 3 (3), Terezija Selan 2 (2), Ivana Hočevar 5 (5), Mihael Hočevar 3 (3), Agnes Benčan 1 (1), Ana Potočnik 1 (1.50), Ivana Majnik 1 (1), Jožef Kamin 2 (2), Steve Jurišič 1 (5 za Requiem), Mary Maronik 1 (1), Lucija Mrzlak 1 (1), Jennie Maronik 1 (1), Agnes Prelesnik 1 (1), Jozetina Meglen 2 (2), Katarina Hočevar 1 (1), Alojzija Nose 1 (1), Jera Muhič 1 (1), Marija Božič 2 (2), Frances Sever 1 (2 pri Marijinem oltarju), Matija Marincič 1 (1.95), Mr. in Mrs. Anton Junc 4 (4), Anton Kužnik 1 (1), Frances Slapničar 1 (2), Jožef Zidar 1 (1), Mary Rosina 1 (2), Mrs. Frank Pancar 1 (2 pri Marijinem oltarju), Mrs. Frank Zidar 1 (1), Konrad Bucinel 1 (1), Karl Kovačič 1 (1), Jožef Bucinel 1 (1), Frank Skube 1 (1), Martin Jakel 1 (1), Mildred Železnikar 2 (2), Elizabeta Chikovski 1 (1), Mrs. Frances Borštnik 1 (\$2 pri Marijinem oltarju), John Tagler 1 (1.50), Ana Godec 1 (1), Mary Otrin 4 (4), Ana Butkovič 1 (1), Ana Grahek 1 (1), Frank Vančo 2 (2), Mary Kavčič 1 (1), Frances Oswald 1 (1), Mrs. Jakobčič 1 (1), M. Blažič 1 (1), Ana Malčilnikar 1 (1), John S. 5 (5), Frances Uhur 1 (1), Katie Shinich 1 (1), Mrs. Loushe 1 (1), Mrs. Petkovšek 1 (1), Mrs. Kotnik 1 (1), Mrs. Scully 1 (1), Anton Oražen 3 (3), Neža Zakrajšek 1 (1), Mrs. Klemenčič 1 (1), Ana Forgaš 1 (1), Katie Zapčič 2 (2), Terezija Kodrič 1 (1), Mary Hočevar 1 (1), Ana Hočevar 1 (1), Mrs. Zakrajšek 1 (1), Mrs. Gregorič 1 (1), Družina Mestek 3 (3), Frances Kvaternik 1 (1), Mrs. Kostelc 1 (1), Mrs. Gregorič 1 (1), Anton Kraševc 1 (1), John Poch 1 (1), Joseph Skubic 1 (1), Mrs. Slapničar 1 (1), Marija Pavlesich 5 (5), Ana Molc 1 (1), Mary Bečaj 1 (5), Franciška Zoran 1 (1), Mary Kolman 1 (1), John Starich 1 (1), Rose Mance 1 (1), Mrs. Joe Brađač 1 (1), Terezija Guzovich 1 (1), Frances Planinšek 1 (1), Mary Bulich 2 (2), Mrs. Delia Spelman 1 (2), Mrs. McGrad 1 (1), Marija Princič 2 (2), Marija Antonin 1 (1), Mrs. Fabjan 3 (3),

Peterina Kožar 5 (5), Ana Urih 3 (3), Frank Serša 1 (1), Veronika Rojko 1 (1), Andrew, Julija Jelenčič 2 (2), Neimenovani iz Joliet 20 (20), Johana Buc 5 (5), Katarina Goralka 1 (1), Johana Wesseli 2 (2), P. Bukovec 1 (1), Geo. Kresc. Krivitz 1 (1), Frances Begush 1 (1), Peter Droll 2 (2), Katarina Remec 1 (1), Kristina Oberwalder 1 (1), Helena Maren 3 (3), Hermina Baša 1 (1), Mary Ahlin 1 (1), Katie Klobučar 1 (1), N. N. 2 (2), Mrs. M. Kubasek 1 (3), K. Remec 1 (1), Ana Mlakar 1 (1), Mrs. Pasdertz 1 (1), John Golobič 1 (1), Alojzija Humek 1 (1.50), Katie Košak 2 (2), S. Kuhnimhof 1 (1), Jozefina Kozel 2 (2), John Sedlak 1 (1), John Gornik 40 (40), Angela Križnar 1 (1), Peter Jursa 2 (4), Ana Kapina 1 (1), Mrs. Jozefa Kranc 5 (5), Frank Cheyne 1 (1, plačal že meseca aprila), Mrs. Mary Pappas 1 (5), Mr. in Mrs. John Posdertz 1 (5), Miss Angelina Lokar 1 (5).

Ena slovesna sv. maša po namenu romarjev iz Detroita \$6 (preostanek od kolekte).

Za letopis ljubljanske škofije so doslej poslali:

Rev. P. Podbregar \$1, Rev. Marko Pakiž \$5, Rev. A. F. Moder \$2, Rt. Rev. A. Ogulin \$1, Very Rev. M. Šavs \$1, Rev. John Blažič \$2, Rev. J. Judnič \$1, Rev. Ivan Perše \$2.

Popravek:—Za lučke (v junijevi številki Ave Maria) je dala \$1 Bernarda Bižal in ne Barbara Globočnik, kakor je bilo po pomoti javljeno. Istotak o popravljamu, da je dala 50c za apostolat Rose First in 50c Barbara Globočnik za majnikovo številko A. M.

Vsem blagim dobrotnikom prisrčni "Bog plačaj!"

Opomba:—Kdor hoče, da bo njegovo ime priobčeno v Ave Maria, naj svoj dar pošlje naravnost na upravo A. M. ali, če da dar komu drugemu, naj pove, da želi, naj se njegovo ime priobči. S tem hočemo za naprej omejiti, če že ne odpraviti razne pomote, ki so se dosedaj dogajale.—P. S.

ZAHVALE ZA USLIŠANJE.

Bridgeport, O.—Zahvaljujem se Mariji Pomagaj za uslišanje v veliki sili in prilagam \$1.00 v pomoč listu.—Ana Kocman.

New York, N. Y.—Zahvaljujem se Mariji Pomagaj za ozdravljenje po njeni priprošnji.—M. Herpel.

Bedport, O.—Zahvaljujem se presv. Srcu Jezusovemu in Materi Božji za ozdravljenje. Prestala sem srečno operacijo. S tem izpolnjam svojo obljubo in darujem majhno svoto v podporo listu.—Amalija Hrovat.

Ely, Minn.—Zahvaljujem se Mariji Pomagaj za uslišanje v boleznih in prilagam \$1.00 v podporo lista.—Frances Fink.

Soudan, Minn.—Javno se zahvaljujem Mariji Pomagaj za uslišanje v hudi boleznih. Prepričana sem, da bi sedaj že nič ne mogla z roko, ako bi se ne bila zatekla k Mariji. Da, ona gotovo pomaga! Prilagam \$1.00 v podporo lista.

—Marija Prus.

NA RAZGLEDU.

ZVEZA KATOLIŠKIH ABSTINENTOV pripravlja veliko zborovanje v Washingtonu za 9., 10. in 11. avgust letos. Ta zveza je stara nad pol stoletja in je že veliko storila za zmernost v ameriški javnosti. Od letošnjega zborovanja upa veliko. Prav tam, kjer se vrše hudi boji med "mokrimi" in "suhimi," v glavnem mestu Amerike, hoče dati sama sebi nove pobude za resno delo. Nikoli še ni njeno miroljubno delovanje izzvalo v javnosti odpora ali sovražnosti, zakaj njeno sredstvo za doseg cilja ni usiljevanje, ni brezobzirna prepoved, temveč pouk in prepričevanje. Ni zunanja sila tisto, kar bo rešilo Ameriko alkoholne povodnji, temveč prostovoljna, iz notranjega prepričanja izvirajoča samoodločba proti zlorabi alkohola. Morda se čudno sliši, da smatra v "suhi" Ameriki taka organizacija sama sebe za potrebno, toda če pomislimo, da se mnogi bore za odpravo prohibicije prav zato, ker je na zunaj "suha" Amerika na znotraj pod pokroviteljstvom usiljene prohibicije vsak dan bolj "mokra," bo razumel, da je taka organizacija pač zelo zelo potrebna.

MISIJSKO LADJO za vožnjo po Nilu v Egiptu so pred kratkim blagoslovili v Milanu na Laškem. Ime ji je "Pij XI." in bo služila misijonarjem za misijska pota po imenovani reki. Po jako lepih ceremonijah blagoslovitve so ladjo izročili afriškimi misijonarjem presvetega Srca. Ladja je bila sicer narejena v mestu Mestre pri Benetkah, toda ker so v Milanu prišli na to misel in ondotni katoličani tudi zložili za stroške, so hoteli imeti tudi slovesnost blagoslovitve v Milanu. Po končani slovesnosti je ladja ostala še štiri dni ondi, da so si jo mogle množice dobro ogledati, potem je odjadrala nazaj v Benetke. — V Egiptu pa "Pij XI." ni mogel sam, ker je premajhen za izlet preko morja. Mussolini je ponudil vladno laško ladjo, da odpelje nenavadno misijonarko na njen cilj. Ker je tudi stroške za prevoz prevzela laška vlada, je ostalo odboru za napravo te ladje še toliko kapitala, da je kupil za egiptovske misijonarje še eno avtokaro.

RADIO dela vzgojiteljem mladine preglavice na Japonskem. Zaljubljenost v radio je tam tako velika, da mladina zavoljo neprestanega poslušanja in vlečenja na ušesa zanemarja učenje. Sedaj

so nekatere šolske oblasti izdale naredbo, ki določuje večerne ure, ob katerih dijaki ne smejo poslušati radia, temveč morajo študirati. — Res, ko bi ne imela vsaka reč pod solncem tudi svoje senčne plati!

LJUBLJANSKI ŠKOF dr. A. B. Jeglič in skopeljski škof dr. Gnidovec sta te dni s svojim spremstvom nad vse ljuba gosta naših naselbin po Ameriki. Ne da se popisati, s kakšno radostjo jih sprejemajo povsod dobri Slovenci, posebno častitljivega ljubljanskega vladiko. Vsa ljubezen do očeta in mile domovine, ki je morala tako dolgo tiho tleti skrita v srcu, je mogla sedaj z vso silo vzplamteti v žareč plamen. O, naj le spoznajo naš blagi vladika, da slovensko srce tudi v tujini ne zavrže samega sebe. Res je, da je med ameriški Slovenci nekaj neverjetno podlih duš, toda redke so in dobre jih tisočkrat odtehtajo. Ta zavest naj dela našemu dičnemu vladiki med nami radostne dni!

MOLITEV ZA MEKSIKO, ki trpi hudo protiversko gonjo, naroča sv. oče Pij XI. Vsa cerkev po celem svetu naj združi svoje molitve za osvobodjenje meksikanskih katoličanov iz silovitega preganjanja. Posebno en dan je določil sv. oče v ta namen, namreč 1. avgust, ko se obhaja praznik vezi sv. Petra. Ko je bil prvak apostolov v ječi, je vsa cerkev molila zanj in Bog je poslal angela, da ga reši. Tudi meksikanski katoličani so danes v vezeh, v ječi, tudi njim naj bi po želji svetega očeta priskočila na pomoč vesoljna cerkev. Očetovska skrb poglavarja svete cerkve je iznajdljiva.

NOVA MEKSIKANSKA postava je res zvezala katoličanom roke in noge. Vse, kar smatra in mora smatrati katoliška cerkev za svojo prostost in pravico, vse je strogo prepovedano. Da so prepovedani cerkveni redovi, da so odpravljani samostani, da niso dovoljene redovne obljube, to se v dobi preganjanja cerkve itak razume. Te reči so vsem sovražnikom cerkve trn v peti. Toda tudi svetne organizacije katoličanov so onemogočene. Za vsak najmanjši prestopok v teh rečeh so zapretene hude kazni. Istotako so dovoljene izključno le državne šole, ki so seveda strogo brezverske. Nobena nova cerkev se ne sme

odpreti brez dovoljenja ministrtva za notranje zadeve. Cerkvena oblast, ki bi tega ne upoštevala, izgubi za šest mesecev vse izvrševalne pravice. Poseben člen v postavi določa, da se ima po en izvod nove postave nabiti na vrata vseh cerkva ali drugih poslopij, ki se v njih obhaja služba božja. Postava velja od 1. julija dalje. — Uboga Meksika, kedaj ti bo zasijalo solnce svobode?

LEPO PRIZNANJE je dal Ameriki kardinal Charost, ki je bil tudi med njenimi gosti o priliki evharističnega kongresa. Tako-le spričevalo je napisal njeni veri: Kongres je napravil name vtis, da je bil veličasten izraz in izliv velike vere ameriškega ljudstva. Moja misel o Amerikancih je bila, da to ljudstvo moli bolj za časte dobrote, toda sedaj sem videl in se prepričal, da je to globoko verno ljudstvo, ki moli za blagoslov v duhovnih rečeh in za vse, kar vodi do lepega in krščanskega življenja.

Izenaden sem bil nad prisrčnim in spoštljivim sprejemom in vedenjem napram nam. Nič se ni zdelo preveč Chicaganom in sploh Amerikancem, da bi napravili naše bivanje med njimi kar najprijetnejše.

Prepričan sem, da se ima Amerika za svoje vsestranske uspehe zahvaliti svoji stanovitni veri v Boga in svojemu češčenju presvete Evharistije.

Svet se bo okoristil z zgledom, ki ga je dala Chicaga, da izkaže čast Bogu brez strahu, kaj bodo drugi rekli ali mislili, saj se je zavedala, da poveljuje Boga s svojo vero vanj.

"MORSKI MISIJONARJI" je ime novi redovni kongregaciji, ki se je ustanovila na Francoskem. Ustanovil jo je neki Canon Revel, bivši mornariški kaplan. Ustanovitelj se obrača na mlade duhovnike, bogoslovce in seminariste, ki bi hoteli posvetiti svoje življenje skrbi za mornarje in njihove dušne potrebe. Spremljati bodo morali ladje preko oceana in se nastanjati v obmorskih mestih. Redovnih obljub ne bodo polagali, vendar se bodo zavezali k pokorščini in uboštvu. Poleg navadnega bogoslovnega študija bodo morali biti posebej poučeni o vsem, kar je v zvezi z življenjem in delovanjem mornarjev.

NEW YORK se pripravlja na veliko konvencijo tretjerednikov v oktobru. Pravijo, da bo poleg evharističnega kongresa ta konvencija najvažnejši pojav katoliškega gibanja letos v Ameriki. Patronstvo nad konvencijo je prevzel sam kardinal Hayes in bo pri prvih zborovanih tudi predsedoval. Poleg glavnih zborovanj, ki bodo vse v angleščini, bodo posebne seje v šestih drugih jezikih. Zelo številne udeležbe pričakujejo iz vseh delov Združenih držav in iz Kanade. To bo res lepo praznovanje sedemstoletnice smrti sv. Frančiška. Članki, ki jih tudi mi priobčujemo pod rubriko "S frančiškanskih vrtov" izpod peresa Rev. Bede Hessa, so zamišljeni kot priprava na to konvencijo in izhajajo te mesece v raznih jezikih v vseh nabožnih ameriških listih. Tu posebej opozarjamo nanje naše bravce in bravke.

NA KITAJSKEM se je ustanovil frančiškanski samostan za domačine. Že proti koncu prejšnjega stoletja je poskušal apostolski vikar v južnem Šansi ustanoviti frančiškanski samostan, da bi v njem domačini prejeli redovno obleko. Toda znana boksarska vstaja je mlado naselbino do tal uničila in škof sam je umrl mučeniške smrti. Sedaj so se pa zopet lotili, to ustanovo poklicati k novemu življenju. Na porcijunkulo preteklega leta so v kraju Tung-eve-kow preoblekli sedem novicov klerikov in pet bratov laikov. Kmalu nato se jih je še več oglasilo. Samostanski red so pa takoj uvedli. Slovesno opravljajo tudi skupne molitve v koru in tako se že tudi na Kitajskem glasijo Davidovi slavospevi v frančiškanskem koru, da v imenu svojih zaslepljenih rojakov dajo vredno čast edino pravemu Bogu.

SLOVENSKIM frančiškanskim misijonarjem se obeta nov, samostojen delokrog na Kitajskem. Te dni, ko se je naš oče provincijal mudil med nami v Ameriki, je dobil poročilo, da želi kongregacija za širjenje vere odločiti naši slovenski frančiškanski provinciji poseben slovenski frančiškanski provincijal, na katerem bi no ozemlje na Kitajskem, na katerem bi njeni člani samostojno in pod vodstvom lastnega škofa delovali za izpreobrnenje poganov in širili Kristusovo ime. To je menda tisto ozemlje, kjer že dolgo vrsto let delujeta dva naša sobrata, p. Engelhard in p. Baptista. Krasna misel je to, — en del Kitajske imeti na svoji lastni skrbi, zanj delati, se žrtvovati, moliti in zbirati darove! Sam Bog ve, če bo naša provincija, ki ima zadnja leta sama vse polno krvavečih ran, mogla to častno in nad vse mikavno ponudbo sprejeti . . .

ASISSI, rojstno mesto sv. Frančiška, se na vso moč pripravlja, da primerno proslavi sedemdesetletnico smrti svojega velikega someščana. Med drugim poročajo, da hočejo dati mestu tako lice, kot ga je imelo ob času sv. Frančiška. Kar je bilo v teku stoletji tako prezidano, da se je prvotni slog zabilisal in uničil, skušajo sedaj popraviti in dati poslepjem zopet starodavno lice. Marsikje je treba le malo razdreti novodobne fasade in pri-

zidke, pa pride na izpregled nekdanji stari slog in način zidanja. Kar je pa razdejanega, bodo skušali popraviti in dodati, porabljeni bodo take barve, kot so bile v navadi v Frančiškovem času itd. Tako bo izginilo, kar je modernega, vstalo pa bo kot iz groba, kar spominja na zlate čase dvanajstega in trinajstega stoletja. — Da bi pač vstal sv. Frančišek tudi v srcih izpod razvalin moreče moderne posvetne navlake!

ZLATO KNJIGO, v katero je vpisanih 11,365 slovenskih družin, posvečenih božjemu Srcu, je položil o priliki lurskega romanja na altar Jezusovega Srca v Paray le Monjal lavantinski knezoškof Andrej Karlin. V imenu vsega slovenskega naroda je odmolil to-le posvetno molitev: "Mili Jezus, Gospod naših src in Kralj naših duš! Tu Ti poklanjamo Zlato knjigo naših družin, s katero izrekamo, da, kakor smo že pogosto zatrjevali z besedo, da Tvoji smo in Tvoji hočemo biti, danes tudi pisмено spričujemo svojo ljubezen in zvestobo do Tvojega božjega Srca. Ohrani nas v svoji ljubezni! Mi pa Ti zatrjujemo svojo in svojih družin zvestobo za vselej. Ne le danes — to je šele začetek — ampak tudi bodočnost bo našla Slovence ob Tvojem svetišču v znak, da, kar so govorili očetje, spričujejo tudi otroci, da se od roda do roda širi ljubezen in zvestoba do Tvojega milega Srca v našo časno srečo in večno blaženost. Amen."

MESEC AVGUST.

Mesec avgust je posvečen češčenju brezmadežnega Srca Marije Device. Papež Pij X. je dovolil odpustek tristo dni za vsak dan in popolni odpustek enkrat v mesecu, kdor opravlja katerekoli pobožnost ali molitve v čast brezmadežnemu Srcu Marijinemu, ako opravi še spoved, pristopi k sv. obhajilu in moli po namenu svetega očeta. Act. Ap. Sed. V., 155.

MESEČNI PATRON:

Sv. Rok, spoznavalec 3. reda sv. Frančiška.

Ta dobro znani svetnik je bil rojen v mestu Monpelje na Francoskem. Njegova rodbina je bila vitežka in bogata. Oče in mati sta mu zgodaj umrla. Veliko premoženja je prodal, ubogim razdelil in se podal na božjo pot v Rim. V Italiji je pa takrat zelo razsajala kuga. Začel je kužnim streči in veliko kužnih ljudi je ozdravil v Rimu in v drugih mestih Italije; v Pijačenci se tudi njega prime kuga. Vržejo ga iz mestne bolnišnice in komaj se privleče v bližnji gozd, kjer se vleče v razdrto bajto. Pes lovca Gotardija mu je prinesel vsak dan kos kruha. Ko je ozdravel, se je vrnil v svojo domovino na Francosko, kjer je bila ravno vojska. Njegov ujec ga ni spoznal in kot ogleduha ga je dal zapreti v ječo, kjer je pet let veliko pretrpel. Prosil je, naj če; ko jih je prav goreče prejel, je umrl v ječi 16. avgusta okoli leta 1327, v 32.

letu svoje starosti. Po celem svetu ga častijo kot patrona zoper kugo. Papež Urban VIII. je potrdil njegovo češčenje. V frančiškanskem redu sedaj obhajajo njegov praznik 17. avgusta, ker praznuje sedaj sveta Cerkev sv. Joahima dne 16. avgusta.—P. A. F.

MARIJINI PRAZNIKI V AVGUSTU.

V agustu obhajamo te-le Marijine praznike:

Praznik Marije Angeljske ali porcijunkula, 2. avgusta; Marijo Snežnico, praznik Marijinega vnebovzetja; praznik Marijinega brezmadežnega Srca in 22. avgusta Marijinega sedmeregga veselja.

Praznik brezmadežnega Srca Marijinega. — Ta praznik obhajajo v nekaterih krajih tretjo nedeljo po binkoštih, drugod pa nedeljo po osmini Marijinega vnebovzetja. — Ko je sveta Cerkev dovolila častiti presveto Srce Jezusovo, so precej začeli častiti tudi brezmadežno Srce Marije Device. Papež Klemen IX. je dovolil to češčenje; papež Benedikt XIV. je potrdil bratovščino brezmadežnega Srca Marijinega. Papež Pij VII. je dovolil praznik brezmadežnega Srca Marijinega za nekatere kraje. Po vsem svetu je znana bratovščina presvetega in brezmadežnega Srca Marijinega, po kateri se je že mnogo velikih grešnikov spreobrnilo.—P. A. F.

LOUIS PRIJATELJ

— Slovenski krojač —

10550 Avenue L., So. Chicago, Ill.

Naznanilo in priporočilo.

Čenjenim naročnikom naznanjamo, da je

MR. FRANK KURNIK

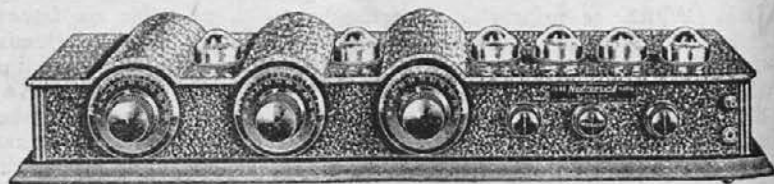
naš potovalni zastopnik in je pooblaščen pobirati naročnino za Ave Marijo, oglase za Kalendar A. M., St. Francis Magazine, Amer. Slovenca in sploh vse, kar je v zvezi z imenovanimi listi. S sabo ima tudi zalogo nejr različnejših slovenskih in angleških molitvenikov in raznih devocijonalij. Rojakom ga toplo priporočamo, vse prijatelje pa prosimo, da mu pomagajo pri razširjevanju imenovanih listov.

Upravništvo Ave Maria

Box 443

Lemont, Illinois

NAŠ RADIO

Argentina, America S.—Častito uredništvo! Pred nekaj dnevi mi je poslal tovariš, ki je letos prišel z menoj v Ameriko, "Glasnik presv. Srca Jezusovega." Ta list priporoča tudi Vašo "Ave Maria" in "Koledar Ave Maria." Tovariš pa dostavlja: "Prosi, morda bodo tako prijazni, da nama pošljejo "Koledar," seveda brezplačno, saj veš, da nimamo nič."

Midva sva namreč salezijanska klerika. Prišla sva v Patagonijo kot misijonarja. Tovariš je v filozofičnem študijatu, jaz pa študiram bogoslovje v Bahia Blanca.

Sam od sebe bi si ne upal prositi, tovarišu pa želim ustreči. Prosim se sme, krasti ne. Povrne Vam presveto Srce, v čegar mesecu smo sedaj. Stane baje \$3, zato se bojim. — V Bahiji ostanem še par dni, potem odidem v Stroeder v novi zavod. Tam so se naselili nemški sobratje in zidajo novo hišo. Gre počasi, ker ni denarja, pa zaupajo na pomoč božjo in dobrih src. Koncem tega meseca bo baje poslopje blagoslovljeno. Potem začnemo z božjo pomočjo orati trdo ledino.

Tu začenjamo zimo. Slovencev je tu malo, nekaj n. pr. v Buenos Aires. Precej je pa Poljakov, Hrvatov, Rusov in Mažarov. V Severni Ameriki je seveda mnogo Slovencev. Nekje tam je tudi moj brat, pa Bog ve, kje.

Prav lepe pozdrave vsem skupaj! Bodimo prijatelji kot slovenski rojaki in spominjamo se drug drugega v molitvi. Presv. Srce naj nas ohrani vse hrabre v sveti veri.—Anton Jakša, Stroeder, F.C.S.

(Upamo, da je zaproseni Koledar srečno dospel. Tudi list pošiljamo. Bog blagoslovi misijonsko delo! Pozdravl—Ur.)

Farell, Pa.—Pisala sem Vam že zavoljo oglasov. — Tu v Farellu nas je precej Slovencev. Toda priznati moram, da katoliškega društva še nimamo. Father Medič so se zelo trudili, da se je postavila cerkev sv. Antona Padovanskega. Je še vse bolj siromašno v njej, počasi se bo pa že vse potrebno napravilo. Župnija je hrvaška, pa tudi Slovenci pripadamo k njej. Cerkveni pevski zbor, sestojč iz Slovencev in Slovenk, je pa res treba pohvaliti. Tukaj rojena dekleta znajo lepe slovenske pesmi. To je vse hvale vredno. Tudi "Slovenski Dom" bo v kratkem dogotovljen. Ta bo v ponos vsem Slovincem v Farellu in okolici. Pozdrav vsem naročnikom "Ave Marije!"

—Naročnica U.

Karmel, Selo pri Ljubljani.—Jezus! Ginjene nad toliko dobrotljivostjo si dovoljujemo vsem dobrotnikom poslati iz-

raz naše vedne obveznosti. V hvaležni molitvi prosimo Jezusa, naj vsem tisočero povrne. Tudi Mala Cvetka ne ostane dolžnica, saj so vsi milodari njeni cvetovi. Njej namreč izročamo tudi svoje finance, zato tako pomaga in pozorno meče svoje cvetke. Prav sedaj smo še posebno hvaležne, ko imajo mati prednica toliko skrbi z dozidanjem par neobhodno potrebnih celic, ki so se ob potresu 1895 porušile. Od takrat molimo, da bi dobili druge. Število sester je polno, a prostora tako manjka. Terezika to dobro ve, zato nam troši svoje rajske vrtnice. V vsak kamenček položimo vse namene in zadeve svojih dobrotnikov in vedno bodo deležni vseh duhovnih sadov, ki bodo dozorevali v posameznih celicah. Povejte jim to, prosimo iskreno, in poklonite jim izraz naše globoke hvaležnosti. — Zdaj smo v duhu več v Chicagi nego na Selu. Nebesa se gotovo radujejo slave evharističnega Kralja. Vse, vse bodi zanj! Spomnite se včasih v molitvi hvaležno vdanega

—Karmela na Selu.

Cleveland, O.—Spoštovani gospod urednik! Dovolite mi, da se tudi jaz, čeprav neimenovan, oglasim v "Našem radiu." Najprej Vam povem, da ga vselej rad preberem od začetka do konca. Zadnjič sem bral dopis s Prežganja in sem se moral smejeti, kako se fantom tam sline cede po polni skledi bogate Amerike. Še bolj sem se pa smejal onemu Prežganju-Amerikancu, ki je tako na kratko povedal vsa amerikansko imenitnost in zapel Ameriki toliko slavo: "Vsak dan velika nedelja! Vsak dan meso!" Da, smejem se in si mislim: "Bog daj, da bi se ta fant vse življenje lahko tako hvalil z Ameriko!" — Toda jaz se bojim, da bo mozek kmalu spoznal, da velika nedelja ne obstoji v samo polni skledi mesa. Potem bo kmalu tudi videl, da v Ameriki le ni vsak dan velika nedelja . . .

Pa pustimo šalo. To bi pa vendar rad prav resno povedal vsem starokrajcem, ki jim srce hrepeni po Ameriki, da tudi tu ne lete pečene piške kar same od sebe človeku v usta. Ne rečem, kdor je zdrav in priden, zraven ima pa srečo, da dobi stalno delo, njemu se že bolje godi tu ko v starem kraju dandanes. Ali če bi jaz mogel starokrajcem pokazati celo vrsto slovenskih družin v Ameriki, ki oče nima dela zavoljo štrajkov ali bolezn ali kaj drugega, kako jim težko gre in kako rijejo s težavo naprej, bi se jim kmalu sline posušile. Res se to ne vidi povsod precej, ali jaz imam priliko, da marsikaj vidim, kar je drugim skrito, zato lahko govorim. Ko bi starokrajci vedeli, koliko

naših ljudi si iz srca želi nazaj v ljubljeno domovino, ker srce tu ni našlo velike nedelje, čeprav jo je morda njihov želo-dec našel, bi rajši bolj navezali srce na svoj rodni kraj in skušali z veliko podjetnostjo svoje razmere izboljšati. Tu mora biti vsak na vso moč priden, drugače ima vedno prazen žep, jaz pa tudi mislim, da tak, ki je res priden in delaven, za silo vsaj povsod shaja. Če le delo dobi. Jaz bi svetoval vsem, ki se morda prepuščajo nekoristnim sanjam o zlati Ameriki, da naj se nikar preveč ne žalostje, da ne morejo sem, ker prav gotovo še danes velja pregovor: Povsod dobro, doma najboljšje! Kaj bi šele moral reči, če bi hotel pisati o tem, kako se mnogi naši ljudje v Ameriki versko in moralno izgube . . . Seveda ne vsi, ampak mnogi. Sem bi morali prihajati samo taki, ki so doma med najboljšimi, pa bi še ne bili brez nevarnosti. Zato le ne preveč žalovati, da je Amerika zaprta, dom je le dom. — Ne bom več pisal, samo to sem želel poslati v Naš radio. — Pozdrav vsem!—Neimenovan.

Hamborn, Nemčija. — Prejela sem 3 številke Vašega prelepega lista Ave Maria. Prejela sem tudi Koledar. Za vse to se imam najprvo zahvaliti moji prijateljici Heleni Turk v Houston, Pa. Ona je vse to plačala zame. Zares najlepši dar je to. Tukaj v Nemčiji Slovenci ne zmoremo kaj takega. Zdaj šele eno dobro leto imamo list "Naš Zvon." Lahko bi bil seveda večji in pogostejše izhajal, pa nekaj so krive slabe razmere, veliko pa to, ker smo tako raztreseni. Veliko pa je tudi nasprotnikov, ki ga ne marajo. Mi pa ga imamo radi in kar planemo nanj, ko pride.

Dalje mi je poslala omenjena prijateljica tudi cel šop "Ameriških Slovencev," kjer je popisano vse njeno potovanje. In vse to je prišlo skoro v enem tednu. Šlo je kakor v kinu, kar vsak dan pošta, včasih celo 2krat. Zato se nikar ne čudite, prijatelji moji, da tako pozno pišem zahvalo. Le nekaj mi greni veselje, namreč moji prijateljici se sedaj slabo godi, ker ima že dolgo bolnega moža, namreč Helena Turk v Houston, Pa. Sedaj bi se meni spodobilo, njej kaj darovati. Pa bi tudi, ko bi bila v Ameriki, tako pa morem samo moliti zanjo in reči: Bog ji povrne stotero, kar mi je dobrega storil!

Končno prisrčno pozdravljeni vsi moji prijatelji in prijateljice, zlasti vsi bralci in bralke Ave Marije!

Marija Vidovšek,

Hamborn, Busch str. 69
Rhl. Deutschland.

"AVE MARIA"

Ali zahtevate varnost za Vaš denar

tedaj kupite hipotekarne bonde prve vknjižbe (mortgage),
katere vam nudi ta splošno priznana bančna trdnjava ameri-
ških Slovanov.

Vlagajte svoje
denarje v to veliko in
varno banko.

Ti bondi so zavarovani proti izgubam z nepremičninami,
ki so dobro ocenjene in se nahajajo v lepih delih mesta.

KASPAR AMERICAN STATE BANK

1900 BLUE ISLAND AVE.

CHICAGO, ILL.

IMOVINA \$19,000,000.00.

KAKŠEN NAJ BO VAŠ DOM!!!

steljno opravilo. Poleti vas bodo prišli obiskati vaši prijatelji kako vam bo ugajalo, ako boste imeli lepo moderno pohištvo!

Mnogi ki so pri nas kupili pohištvo, ga danes po desetih letih ne dajo za isto ceno. Vidite, kako pametno je bilo kupiti dobro pohištvo: Ves ta čas so imeli pohištvo za hišno opravilo, kar jim je bilo v veselje, in je še več uredno danes.

Predno greste kam drugam, oglasite se pri nas! Mi dajemo na lahka odplačila in sile ne delamo nikomur v tirjavi, vsi naši odjemalci to vedo. POSEBNO SO VABLJENI ŽENINI IN NEVESTE.

Sedaj je tisti čas, da si opremito, očistite in prenovite vašo hišo za letno sezono. Zima vam je pokvarila mnogo pohištva: Blazine in druge pohištvene stvari. Vsaki ve, da so "VICTOR'S NAJ-FINEJŠE V AMERIKI." Boljših muzikaličnih aparatov ni, kakor so najmoderneje sedaj na razpolago "VICTOR" aparati. Ko slišite Victor Gramafone VITONOLAS, se vam zdi, da slišite velike orglje in prave cerkvene pesmi, ali pa da slišite iz zvonika krasno potrkavanje. Nikdo ne more verjeti, kako močne glasove imajo in kako jasno in različno se sliši. Pridite ali pa pošljite za pojasnila. Drage volje vam pošljemo vsa pojasnila.

nila. Ko boste slišali te novovrstne muzikalije, se boste čudili, da se more kaj sličnega doseči, kakor so te plošče in gramofoni.

Za obilo naročil in udeležbe se priporočamo: **A. GRDINA in SINOVI**

6019 St. Clair Ave. Podružnica 15301-7 Waterloo Rd. Stanovanje 1035 E. 62nd St., Cleveland, O.

MARTIN LAURICH

Prvi in najstarejši Slovenski trgovec s hišami in zemljišči v Chicagi, rojakom jamčim, da boste vedno pošteno postreženi. —

MARTIN LAURICH

Real Estate Office — Phone Canal 5777

1900 West 22nd Place, Chicago, Illinois.

JOHN J. POWALISZ, JR.

STATE LICENSED PLUMBER

Main and Lemont Streets, Lemont, Illinois

Phone 38 - R.

JOSEPH PERKO

2101 West 22nd Street, Chicago, Illinois

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI. — NAJBOLJŠE BLAGO
IN ZMERNE CENE.

FRANK BANICH

1902-1904 West 22nd Street, Chicago, Illinois.

NAJVEČJA SLOVENSKA TRGOVINA Z OBLEKO.

Rojakom se priporoča za naklonjenost. — Blago razpošilja na vse kraje Z. D. in tudi v stari kraj. —

MATH KREMESEC

SLOVENSKI MESAR

12 West 22nd Street, Chicago, Illinois

Phone Canal 6319

ga svežega in prekajenega mesa.

Poklon od

FIRST NATIONAL BANK

Lemont, Illinois.

JOHN KOSMACH

EDINA SLOVENSKA TRGOVINA S ŽELEZNINO.

Vedno velika zaloga različnih barv in stekla.

JOHN KOSMACH

4 West 22nd Street Chicago, Illinois.

Sprejema vsa stavbinska dela. Popravlja hiše. Poklada stenski papir. —
Rojaki podpirajte svojega rojaka.

Vi ne morete biti zdravi
brez notranjega reda in čistosti.

**Triner's Bitter
Wine**

vam očičuje črevesje, je ohrani čiste in v redu. Je najboljšo zdravilo proti slabemu teku, zaprtju, glavobolu, nervoznosti in vsem drugim notranjim nerednostim.

Dobite ga pri vseh
drgistih.

JOSEPH TRINER CO.

1333-45 S. Ashland Ave.
Chicago, Ill.

FIDELITY ELECTRIC SHOP

FRANK SHONTA, lastnik

2049 W. 22nd St., Chicago, Ill.

Velika zaloga vseh električnih potrebščin.
Phone Canal 5190

J. N. PAZDERTZ

SLOVENSKA GROCERIJA IN
MESNICA.

Najboljše blago in zmerne cene.
Cor. Center and Hutchison Streets,
JOLIET, ILLINOIS

MICHAEL TRINKO

PLASTERING CONTRACTOR.

Slovencem se priporoča.
2114 W. 23rd Pl., Chicago, Ill.

JOHN F. GLOMB

— FOTOGRAF in SLIKAR —

2006 W. 22nd St., Chicago, Ill.

ANDREW GLAWACH

— AUTO LIVERY —

Svoji k svojim.

Phone Canal 5889

1844 W. 22nd Pl., Chicago, Ill.

MIKE ŽELLE

SLOVENSKA GROCERIJA

6314 St. Clair Ave., Cleveland, O.

Se priporoča v naklonjenosti